



GLASILO
POŽEŠKE BISKUPIJE

Zajedništvo

POŽEGA, OŽUJAK 2011. ■ GODIŠTE V ■ BROJ 25 ■ CIJENA: 5 kn ■ ISSN 1846-4076

5

DOGAĐAJNICA

U zastupanju pravde i istine ne smije se odstupiti ni pod cijenu života

Održana sjednica biskupa Đakovačko-osječke crkvene pokrajine u Požegi

Ne dopustimo da braniteljima sude iz interesa, pomozimo im molitvom

12

IZ NAŠEG CARITASA

Učenici Katoličke osnovne škole pomogli obitelji Janković

18

BRAĆA NAŠA POTREBITA

Peteročlana obitelj Maras iz Požege ima četiri invalida

20

OBITELJ

Podići svijest o vrijednosti sakramenta braka

20

NAŠ RAZGOVOR

Dragica Šuvak, dobitnica biskupijske plakete za istraživanje Voćina

21

ŽUPNI SLIKOPIS

U Kaptolu su stolovali srijemski biskupi i kanonici



Obratite se

(Mt 4,17)



IZ KORIZMENE PORUKE BISKUPA ANTUNA ŠKVORČEVIĆA

Isusov poziv »Obratite se« (Mt 4,17; usp. Mk 1,15), znači staviti danas u središte naše pozornosti savjest, ozbiljno i iskreno provjeriti naše vlastite stavove i opredjeljenja, odreći se zla i nepoštenja – unatoč tome što drugi to možda ne čine – pročistiti vlastito duhovno biće od svega što ga pomračuje i drži u nemoći.



BISKUPOVA KORIZMENA PORUKA 2011.

Žao mi je naroda

(Mt 15,32)

*Časna braćo svećenici i đakoni,
poštovani redovnici i redovnice,
cijenjeni vjeroučitelji, bogoslovi i sjemeništarc,
dragi Kristovi vjernici!*

Započinjemo korizmeno vrijeme usred poteškoća i nevolja koje prate naš osobni i javni život. Uzrok im je porast broja nezaposlenih ljudi u našoj domovini, što izaziva širenje siromaštva i nezadovoljstva, potom ponižavanje branitelja kao posljedica nedovoljne brige za vrijednote koje su oni svojom žrtvom u Domovinskom ratu izborili za sve nas, sve oštiri prijepori suprotstavljenih po jedinaca i skupina na društvenoj sceni, što rezultira međusobnim vrijeđanjima i optuživanjima te nasilnom ponašanju na prosvjedima. Činjenica da Slavonija, u prošlosti bogata hrvatska regija, danas prednjači u siromaštvu i broju nezaposlenih, samo uvećava osjećaj nemoći i beznada. Zbog svega toga naviru mi Isusove riječi: »Žao mi je naroda« (Mt 15,32).

Isusova suosjećajna bliskost čovjeku

1 Evanđelist je zapisao da se oko Isusa okupljao silan svijet među kojim su bili i hromi, i kljasti, i slijepi, a on ih je poučavao i liječio. U jednoj takvoj prigodi učenicima je rekao: »Žao mi je naroda jer su već tri dana uza me, a nemaju što jesti. Otprovati ih gladne neću da ne klonu putem« (Mt 15,35; usp. Mk 8,2). Drugom zgodom, vidjevši silan svijet, »sažali mu se nad njim te izliječi njegove bolesnike« (Mt 14,14). Nekom drugom

prilikom, vidjevši silan svijet, »sažali mu se jer bijahu kao ovce bez pastira pa ih stane poučavati mnogočemu« (Mk 6,34).

Ne ulazeći u slojevite sadržajne pojedinosti navedenih evanđeoskih tekstova, istaknimo samo jednu činjenicu: Isus u svom pristupu stvarnosti u središte pozornosti stavlja *ljudsku osobu*, daje joj prvenstvo, svjedoči posvemašnju Božju blizinu i njegovu suosjećajnost prema čovjeku koji je pogođen različitim nevoljama. Izgrađuje zajedništvo s njime, uzdiže ga u dostojanstvu, liječi njegove bolesti. Hrani gladne ljude, poučava neuke, ispunjava ih nadom. Na taj način Božji Sin pokreće društvene promjene i započinje ostvarivati bolji svijet po Božjoj namisli.



Zanemaren čovjek u hrvatskom društvu

2 Svjedoci smo kako se u nas svakodnevno s različitih političkih i drugih govornica obećava bolje društvo i sigurnija budućnost. Polazi se gotovo isključivo od gospodarske razine, bez ozbiljnijega bavljenja međuljudskim odnosima. Dapače, mnogi se – smatrajući sebe pozvanijima od drugih – bore za vlast a ne za čovjeka, te se bez grižnje savjesti ne libe svojim suparnicima ugroziti čast i oduzeti dobar glas. Stvaraju društvo zatrovanih međuljudskih odnosa koje ne mogu izliječiti ni obećanja, ni ostvarenja boljega gospodarskog stanja.

Zasigurno – verbalno nasilje, a pogotovo fizičko – ne služi boljitku društva nego razara zajedništvo, te je uljudbeno posve neprihvatljivo. Ne može se opravdati ni činjenicom da slični načini društvene borbe postoje i u drugim europskim zemljama, jer je po sebi razumljivo da loše primjere ne treba slijediti. Hrvatskoj kao maloj zemlji tek nedavno oslobođenoj totalitarnoga sustava, zemlji s teškim po-

sljedicama nametnutoga joj rata u kojoj je provedena problematična privatizacija a korupcija se razmahala, zacijelo je potrebna uljudena demokratska kultura javnoga dijaloga o svim pitanjima koja pridonose izgradnji vrijednosnoga sustava dostojnoga čovjeka, kako bi se pročistilo nagomilano zlo u sustavima javnoga života i gospodarstva. Nije dvojbeno da je humanije društvo bolje, te da se ono ostvaruje nastojanjima oko boljih međuljudskih odnosa što se posljedično odražava i na gospodarskom području – ali se ne može reći da vrijedi i obrnuto.

U tom smislu Isusov poziv »Obratite se« (Mt 4,17; usp. Mk 1,15), znači staviti danas u središte naše pozornosti savjest, ozbiljno i iskreno provjeriti naše vlastite stavove i opredjeljenja, odreći se zla i nepoštenja – unatoč tome što drugi to možda ne čine – pročistiti vlastito duhovno biće od svega što ga pomračuje i drži u nemoći. Jer, bolja budućnost Hrvatske ovisi prije svega o tome što će tko od nas

Isus u svom pristupu stvarnosti u središte pozornosti stavlja ljudsku osobu, daje joj prvenstvo, svjedoči posvemašnju Božju blizinu i njegovu suosjećajnost prema čovjeku koji je pogođen različitim nevoljama. Izgrađuje zajedništvo s njime, uzdiže ga u dostojanstvu, liječi njegove bolesti. Hrani gladne ljude, poučava neuke, ispunjava ih nadom.

učiniti na osobnoj razini, koliko ćemo oko sebe širiti kulturu zajedništva, suživota, povjerenja, sloge i mira, a sve su to pretpostavke i zdravoga gospodarskog napretka. Uvijek, naime, istinita ostaje Isusova riječ da »ne živi čovjek samo o kruhu...« (Mt 4,4).

Kršćanski put ozdravljenja društva

3 Socijalni nauk Katoličke Crkve ne zauzima se stoga samo za pravedno i slobodno društvo, nego za *bratsko društvo*. Društvo koje teži za općim dobrom u ustroju socijalne države, utemeljeno je na načelu solidarnosti te nastoji oko pravednoga udjela svakoga građanina u materijalnim dobrima. Ali, zadovoljenje materijalnih dobara nije u stanju omogućiti razvoj potpune čovjekove osobnosti. Zajednički život, »biti zajedno«, više je od sudjelovanja ljudi u raspodjeli materijalnih dobara, stoga nije dovoljno brinuti se samo o *općemu* dobru, nego i o *zajedničkomu* dobru koje u središtu ima osobu i njezin rast. Bratsko društvo pravedno je i solidarno, ali obrnuto ne mora biti. Ono zbog čega pravedno društvo ne mora nužno biti i bratsko, dimenzija je besplatnosti ili dobrohotnosti koja se ostvaruje kao odnos jedne osobe prema drugoj. To je kršćanski caritas! On nije etička krjepost poput pravednosti nego je nadetička dimenzija ljudskoga djelovanja, koja nije utemeljena na proporcionalnosti nego na suvišku, na darivanju. O tome nam je progovorio papa Benedikt XVI. u enciklici »Deus Caritas est«, koja zavrjeđuje našu posebnu pozornost u pripravi za njegov skori dolazak u Hrvatsku.

Doprinos kršćana u obrani i izgradnji hrvatske države

4 Kršćani su pozvani posvjedočiti da je načelo bratstva sposobno nadahnuti konkretna opredjeljenja u javnom životu, politici i gospodarstvu. Kardinal Newman proročki je pisao kako je došlo vrijeme u kojem katolici trebaju braniti razum. To silnom energijom čini papa Benedikt XVI. u suvremenom svijetu. Upravo nam razum govori kako je vrijeme da katolici u Hrvatskoj zauzetije brane i izgrađuju državu, ali ne bilo kakvu, nego državu našega bratskog civilnog suživota. Ako je vlastitost politike brinuti se za ljudsko dobro, ona mora tražiti svoj temelj u ideji »biti s drugima«. Stoga je nedovoljno u javnim se raspravama baviti samo temom istine i slobode; potrebno je razmatrati i temu ljubavi, odnosno bratstva. Naime, građanski i politički suživot potpuno se ostvaruje tek ako se zasniva na građanskom prijateljstvu i

Bolja budućnost Hrvatske ovisi prije svega o tome što će tko od nas učiniti na osobnoj razini, koliko ćemo oko sebe širiti kulturu zajedništva, suživota, povjerenja, sloge i mira, a sve su to pretpostavke i zdravoga gospodarskog napretka. Uvijek, naime, istinita ostaje Isusova riječ da »ne živi čovjek samo o kruhu...« (Mt 4,4).

bratstvu koje se potvrđuje nesebičnošću, odvajanjem od materijalnih dobara darivanjem, tj. unutarnjom otvorenosti za potrebe drugih. »Tako shvaćeno građansko prijateljstvo najautentičnije je ostvarenje načela bratstva koje je neodvojivo od načela slobode i jednakosti. Riječ je o načelu koje je velikim dijelom ostalo neostvareno u modernim i suvremenim političkim društvima, nadasve zbog utjecaja koji su izvršile individualističke i kolektivističke ideologije« (Kompandij socijalnog nauka Crkve, 390). Suvremeno društvo u Hrvatskoj s pravom očekuje od kršćana da svojom vjerom ostvare ono što je iznad postojećega stanja.

Zaključak

5 Draga braćo i sestre. Vjerujem da duboko osjećate koliko je važno da kršćani u javnome životu naše zemlje svjedoče spomenuto evanđeosko načelo i koliko doprinos hrvatskome društvu može dati naša caritativna osjetljivost i zauzetost. Stoga vas i ovom prigodom pozivam da svaka naša župa provjeri koliko je organizirana na toj razini, koliko je dobrovoljaca tj. volontera spremno djelovati u promicanju međuljudskih odnosa i bratskoga društva po Isusovu modelu. Želimo i ove korizme očitovati svoju opredijeljenost za dobrotu i pretočiti je u darežljivost pa ćemo prigodom pobožnosti križnoga puta, kao i prijašnjih godina, prikupljati milodare za siromašne obitelji u našoj biskupiji, koje će potom vaši



župnici prinijeti na misi posvete ulja, na Veliki četvrtak u našoj katedrali. Uz to, na treću korizmenu nedjelju iskazat ćemo solidarnost s braćom i sestrama u Bosni i Hercegovini te dati svoj dar za njihove potrebe. Prava vjera ne može bez djela, a gdje su djela tamo se pobjeđuje siromaštvo u svakom pogledu.

Neka blagoslov Trojedinoga Boga Oca, i Sina, i Duha Svetoga pomogne da naša korizmena zauzetost urodi brojnim duhovnim plodovima. Od srca vas pozdravlja vaš biskup – Antun.

+ Antun D. Štović

Požega, 4. ožujka 2011.

Kršćani su pozvani posvjedočiti da je načelo bratstva sposobno nadahnuti konkretna opredjeljenja u javnom životu, politici i gospodarstvu. Kardinal Newman proročki je pisao kako je došlo vrijeme u kojem katolici trebaju braniti razum.

To silnom energijom čini papa Benedikt XVI. u suvremenom svijetu. Upravo nam razum govori kako je vrijeme da katolici u Hrvatskoj zauzetije brane i izgrađuju državu, ali ne bilo kakvu, nego državu našega bratskog civilnog suživota. Ako je vlastitost politike brinuti se za ljudsko dobro, ona mora tražiti svoj temelj u ideji »biti s drugima«.

Zajednički korizmeni programi u Godini Gospe Voćinske i u pripravi za dolazak pape Benedikta XVI.

Posebna pastoralna pozornost bit će posvećena obitelji i mladima



Korizmeno vrijeme posta, molitve, obraćenja i dobrih djela u pripravi za godišnju proslavu otajstva Isusove muke, smrti i uskrsnuća prikladno je da bude ispunjeno sadržajima povezanima s Godinom Gospe Voćinske i pripravom za dolazak pape Benedikta XVI. u Hrvatsku. Obitelj i mladi – dvije su važne pastoralne sastavnice kojima treba posvetiti posebnu pozornost tijekom korizme. U tom smislu sljedeći zajednički programi bit će okvir unutar kojega će se odvijati sva druga pastoralna nastojanja u župama Požeške biskupije.

Obiteljske radionice

1 Na poticaj i uz pomoć Ureda HBK za obitelj i u našoj su biskupiji educirani voditelji projekta obiteljskih radionica koji se već započeo ostvarivati u pojedinim župama. Župnici će se potruditi da po mogućnosti u svakoj župi bude određeni broj bračnih drugova koji će sudjelovati na radionicama prema građi »Mozaik obiteljskih prava – katehetske radionice na temelju Povelje o pravima obitelji Svete Stolicе« primljenoj od Ureda HBK za obitelj.

2 Valja pozvati vjernike, ponajprije obitelji, da svakog korizmenog petka u svim župama sudjeluju na pobožnosti križnog puta, po mogućnosti nevezanoj za svetu misu, koja će se odvijati po posebno pripravljenom tekstu za Godinu Gospe Voćinske, autora prof. Tomislava Ivančića. S križnim putem neka se održavaju korizmene kateheze-propovijedi o kršćanskim temeljima bračnog i obiteljskog života – ako je moguće – po spomenutim katehezama što ih je priredio Ured HBK za obitelj. Kao i prijašnjih godina,

dan dan u koji će se – uz križni put petkom – organizirati dodatna pobožnost križnog puta za ovogodišnje krizmanike, služeći se posebnim tekstom prof. Tomislava Ivančića. Ovoj pobožnosti pridružiti će se i drugi mladi, posebno u onim župama gdje ove godine nema slavlja svete Potvrde jer u toj prigodi valja održati kateheze za mlade izrađene u pripravi za Papin dolazak u Hrvatsku.

4 Biskupijski križni put mladih od Subotopolja do Voćina održat će se u subotu i nedjelju 2. i 3. travnja 2011. Svi župni uredi primili su potrebne informacije o njemu. Valja pripomenuti da će jedan dio mladih sudjelovati na njemu dva dana. Neka župnici potaknu i povedu mlade da se uključe u jednodnevni program, tj. da se pridruže križnom putu u Slatini u subotu 3. travnja u 7.30 ujutro.

Dječje hodočašće

5 Krizmanici iz svih župa naše biskupije sudjelovat će na hodočašću osnovnoškolske djece u Voćin u subotu 7. svibnja 2011. Tim hodočašćem spomenut ćemo se četrdesete obljetnice njegova početka koji je kao sastavni dio imao i vjeronaučni kviz znanja, kasnije preuzet od *Malog Koncila* i proširen na cijelu Hrvatsku. Stoga neka se u ovogodišnje voćinsko vjeronaučno natjecanje uključi što veći broj djece – po mogućnosti – iz svih naših župa. No, kao i prijašnjih godina, župnici i vjeroučitelji povest će krizmanike na hodočašće u našu katedralu na misu posvete ulja na Veliki četvrtak kako bi bili dionici slavlja posvete ulja kojim će biti pomazani prigodom primanja sakramenta svete potvrde u svojim župama.

tijekom pobožnosti križnog puta prikupljat će se milodari za siromašne obitelji koje će svaki župnik predati u katedrali na misi posvete ulja na Veliki četvrtak.

Križni put za krizmanike

3 Svakog korizmenog tjedna potrebno je u svakoj župi odrediti priklad-

6 Biskupijski križni put mladih u Voćin 2. i 3. travnja, hodočašće osnovnoškolske djece u Voćin 7. svibnja te hodočašće u Voćin učenika i djelatnika katoličkih klasičnih gimnazija iz Požege i Virovitice 14. svibnja – kojima će se pridružiti i drugi mladi – bit će sastavni dio pripreve mladih za dolazak Svetog Oca u Hrvatsku, bez obzira na to koliko će ih moći sudjelovati na susretu s Papom u Zagrebu 4. lipnja navečer.

„Evo ti majke!”

7 U Godini Gospe Voćinske posebno se sjećamo teških stradanja Voćina tijekom povijesti, spominjemo se brojnih neuduzno ubijenih ljudi, među kojima je i voćinski župnik Josip Martinac i njegov prethodnik, kasniji slatinski župnik Julije Bürger, koje su ubili komunisti. Stoga će Dan obnove čišćenja pamćenja i spomena mučenika u ovogodišnjoj korizmi u petak 15. travnja biti na osobit način usmjeren na voćinske žrtve. Središnje molitvenopokorničko slavlje održat će se toga dana – kao i prijašnjih godina – u Jasenovcu, kamo su pozvani na hodočašće vjernici iz župa Novljanskog dekanata koji će sudjelovati na svetoj misi u 18 sati.

8 Cijela korizma bit će protkana molitvom za duhovna zvanja, da svećenička mučenička krv prolivena na našim prostorima bude sjeme novih zvanja. U svim župama valja stoga ove korizme posvetiti pozornost članovima Djela za duhovna zvanja, potaknuti da se u njega učlane i drugi vjernici te da po mogućnosti četvrtkom ili subotom organiziraju klanjanje pred Presvetim za spomenutu važnu nakanu. U župama gdje ne postoji Djelo za duhovna zvanja valja ga osnovati.

9 Na treću korizmenu nedjelju, 27. ožujka 2011., u okviru Tjedna solidarnosti s braćom i sestrama u Bosni i Hercegovini u svim župama prikupljat će se novčani darovi za pomoć siromašnima u toj susjednoj napaćenoj zemlji. Valja potaknuti vjernike da budu velikodušni u svom daru, da od svog siromaštva odvoje ono što će biti ohrabrenje i pomoć još siromašnjijima.

10 Geslo Godine Gospe Voćinske »Evo ti majke!« uglazbio je mo. Šime Marović te će ga svaka župa i skupine mladih tijekom korizme vježbati i pjevati u određenim prigodama, posebno vezanima za križni put i druge pobožnosti. Ono će biti redoviti voćinski hodočasnički poklik.

PROSLAVLJEN BLAGDAN BL. ALOJZIJA STEPINCA, DRUGOGA ZAŠTITNIKA POŽEŠKE BISKUPIJE

U zastupanju pravde i istine ne smije se odstupiti ni pod cijenu života

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Duško Mirković



Na blagdan bl. Alojzija Stepinca, drugoga zaštitnika Požeške biskupije, u drevnoj požeškoj crkvi sv. Lovre, u kojoj se čuvaju moći ovog hrvatskog blaženika, služeno je svečano euharistijsko slavlje. Predvodio ga je subotički biskup msgr. Ivan Penzeš uz koncelebraciju požeškog biskupa msgr. Antuna Škvorčevića, generalnog vikara msgr. Josipa Klarića, kanonika Stolnog kaptola i drugih svećenika.

Za dobro naših ljudi

U svojoj pozdravnoj riječi biskup Škvorčević je podsjetio kako je prije pedeset i jednu godinu preminuo u Krašiću – od komunističkih vlasti prognani, prezreni, osuđeni i poniženi – hrvatski pravедnik Alojzije Stepinac.

– Okupili smo se u požeškoj crkvi sv. Lovre, u Godini Gospe Voćinske i u pripravi za dolazak pape Benedikta XVI. u Hrvatsku, da bismo pred novom Alojzijevom slikom, izloženom na pokrajnjem oltaru, (izradio ju je prof. Josip Biffel) uzdigli svoj pogled vjere prema njegovu časnom liku, kojega je sluga Božji papa Ivan Pavao II. uvrstio među blaženike Katoličke crkve 3. listopada 1998., a mi ga izabrali za drugog zaštitnika naše Biskupije i ove drev-

ne crkve. Sabiremo svoje srce i dušu pred Bogom, gospodarom i sucem povijesti i ljudskih srdaca, iskazujući mu zahvalnost za dar vjernosti, kršćanske dosljednosti i vjerodostojnosti našega Stepinca, blaženog Alojzija i da bismo mu povjerali svoje žarke molitve za današnje dobro naših ljudi i hrvatske domovine, duhovno i materijalno osiromašene, za dostojanstvo i pravdu, slogu i mir – poručio je biskup Škvorčević pozdravljajući sve nazočne, posebno predvoditelja slavlja.

Baština cijeloga čovječanstva

U uvodu slavlja subotički biskup Ivan Penzeš istaknuo je kako je blagopokojni papa Ivan Pavao II. proglašavajući Stepinca blaženim, želio da čovječanstvo na ulasku u treće tisućljeće ima jasnu poruku Crkve kako se u zastupanju pravde i istine ne smije odstupiti ni pod cijenu života. –Ta je beatifikacija bila primjer svim katoličkim vjernicima kako se žrtvom ostvaruje unutarnje jedinstvo Kristovih vjernika i zajedništvo Katoličke crkve na cijelome svijetu. Lik i djelo bl. Alojzija Stepinca kompas je za ravnanje u životu, kazao je papa, a to je značilo da su Stepinčeva čvrsta vjera, ljubav prema Crkvi i hrvatskom narodu te opraštanje čvrst temelj izgradnje pojedinca, obitelji i društva. Već tada se vidjelo da novi blaženik nije baština samo jednoga naroda nego cijeloga čovječanstva – kazao je biskup Penzeš.

Radostan svjedok

Temeljna je Stepinčeva poruka, dodao je biskup Penzeš, da kršćanin u društvu treba biti radostan svjedok katoličkih istina. On je shvatio da se materijalistički nazor na svijet kosi s načelima kršćanske vjere i

usmjeren je protiv čovjekove vječne sreće.

– Stoga je on nastojao da život pojedinca, obitelji i naroda bude prožet duhom evanđelja i vjerom u Kristovo uskrsnuće kao jamstvo vječnoga života. Od mladosti je usvojio životno načelo: »Moli i radi«. Zato je molitvu i rad često stavljao u sadržaj svojih propovijedi i pisama. Bio je uvjeren da bez blagoslova nema učinka rada, a da je rad bez pratnje molitve ograničen – istaknuo je subotički biskup.

Dosljedan i vjeran

U homiliji biskup Penzeš je kazao kako slavimo čovjeka nepokolebljive nade. On je iz nade živio, nadu svjedočio i u nadi umro. Nameće nam se, kazao je biskup, pitanje odakle mu snaga da tu nadu živi, svjedoči i naviješta. Riječ Božja izvor je naše nade, a bl. Stepinac je tu riječ neumorno živio i naviještao. Bio je dosljedan i vjeran evanđelju, i to u vremenu kada je hrvatski narod 1941. godine zahvatila radost što napokon ima svoju državu. – Volio je svoj narod i svoju zemlju, ali nije bio slijep. Hrabro je i energično govorio što nije dobro za hrvatski narod. Tijekom svoga zemaljskog života kao zagrebački nadbiskup znao se mnogo puta i na razne načine solidarizirati sa svim nezaposlenima, bolesnima, nerođenima i svima koji su iz različitih razloga bili bačeni na rub ljudske bijede. On je doista bio osvjedočen primjer kako je moguće u svim životnim okolnostima ostati vjeran Isusu Kristu i biti bliz čovjeku – poručio je subotički biskup.

Na kraju euharistijskog slavlja izmoljena je molitva blaženom Alojziju, a potom su vjernici u skrušenosti i osobnoj molitvi obilazili oko oltara u kojem se čuvaju blaženikove moći.



Slavlje u Novskoj i Virovitici

Na blagdan bl. Alojzija Stepinca posebno svečano je bilo u istoimenim župama u Novskoj i Virovitici. U Novskoj svečano misno slavlje, za koje su se prvi put oglasila zvona sa župne crkve, predvodio je vojni kapelan Damir Vrabec iz Bjelovara. U virovitičkoj župnoj crkvi središnje slavlje predvodio je Pejo Oršolić, župnik iz Turnašice. Tomu slavlju prethodila je trodnevna duhovna priprava koju je vodio župnik Stjepan Škvorc.

U STRAŽEMANU PROSLAVLJEN BLAGDAN BL. STEPINCA

U teškim vremenima čvrsto se može stajati samo ako smo ukorijenjeni u Bogu

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Duško Mirković



U župnoj crkvi u Stražemanu, prvoj u Hrvatskoj u kojoj je prije 30 godina postavljena slika kardinala Alojzija Stepinca, na blaženikov je blagdan službeno svečano misno slavlje koje je predvodio biskup dr. Antun Škvorčević. Na početku slavlja nazočne je pozdravio stražemanački župnik msgr. Josip Devčić.

– Ovim misnim slavljem iskazujemo mu poštovanje, a Bogu zahvalnost što nam ga je svojom milošću isklesao i darovao – kazao je biskup podsjetivši kako

ovogodišnje Stepinčevo slavimo u Godini Gospe Voćinske. Dodao je kako je blaženi Stepinac volio Isusovu majku, bio hodočasnik po njezinim svetištima među kojima je posjetio i voćinsko. – Želio bih da nam on u Godini Gospe Voćinske pomogne da volimo Isusa Krista po njegovoj majci i da u današnjim vremenima živimo čvrstinu opredjeljenosti za Boga, vjernost Isusovoj Crkvi, ali i vjernost u svakodnevnom životu onako kako ju je živio on i drugi velikani našeg hrvatskog naroda – poručio je biskup.

Sudio život po Božjim mjerilima

U homiliji je kazao kako smo na njegov blagdan došli u crkvu da bismo vidjeli kako je on svoje srce otvarao Bogu te kako je Božja svjetlost u njemu probudila život plemenitosti, dobrote i čvrstine po kojoj je bio velik. U svakom čovjeku i narodu postoji želja da se bude velik. Međutim, nema jednoznačnih odgovora o tome kako se to postaje. Svjedoci poput Alojzija Stepinca svojim nam životom govore da postoji put kojim se može postati velik.

U Hrvatskoj smo danas, nastavio je, svjedoci rasprava na različitim razinama o tome što bi i kako trebalo činiti da osobno i kao narod rastemo na neku veličinu ljudskog postojanja. Slično je bilo i u vrijeme kada je živio Stepinac. Pojavili su se bezbožni sustavi – nacizam, fašizam i komunizam koji su htjeli pomoći čovjeku da on bude velik, ali bez Boga. U takvu vremenu Stepinac se znao snaći i ostati Božji. Biskup je to potkrijepio njegovom homilijom iz 1943. godine. – Kakav poredak zastupa Katolička crkva kada se danas svijet bori za neki novi poredak. Osuđujući sve nepravde, sva ubijanja nevinih, sve paleže mirnih sela, sva zatiranja sirotinjskih žuljeva, odgovaramo ovako: »Crkva je za onaj poredak koji je toliko star koliko i Deset zapovijedi Božjih. Mi smo za poredak koji nije napisan na raspadljivom papiru, nego u savjesti ljudskoj prstom Boga živoga!« Svaka ti čast, blaženi Alojzije. Ti si sudio život oko sebe Božjim mjerilima, onim kriterijima koji su uvijek točni, uvijek istiniti i koji su nepromjenjivi – poručio je biskup.

Hrvatska čvrsta točka

Upravo zato je Stepinac postao hrvatska točka koja se nije izgubila u svjetskom

metežu, nego je ostao čvrsto ukorijenjen u Bogu i zato mu ni sud, ni ponižavanja, ni izrugivanja nisu mogli oduzeti dostojanstvo i značenje. – Danas smo u Hrvatskoj svjedoci mnogih rasprava i stavova koji nisu ukorijenjeni u onim Božjim zakonima o kojima govori Stepinac. Hoće li nam takvi stavovi, koji se propagiraju i u javnim medijima te ulaze u hrvatske zakone, donijeti dobro? Valja sa Stepinčevom jasnoćom reći da neće jer povijest čovječanstva svjedoči da kada god se čovjek, obitelj ili neki narod opredijelio živjeti protivno Božjem naumu, to nije moglo dugo uspijevati. Ako znamo po Stepinčevim kriterijima čitati svoju osobnu povijest i povijest koja se događa oko nas, onda ćemo zajedno s njime zaključiti: Alojzije, imao si pravo kada si se za Boga do kraja odlučio u onim teškim vremenima i postao hrvatska čvrsta točka i orijentir do danas. Idemo tebe uzeti za uzor pa poput tebe moliti jer ti si neprestano u molitvi pronalazio svjetlo i Božju snagu, povezivao svoju ljudsku slabost s Božjom snagom i u toj Božjoj snazi učvršćen mogao si čvrsto stajati u onim teškim vremenima – kazao je biskup Škvorčević pozivajući nazočne na svakodnevnu molitvu da im srce bude bistro, savjest čista kako bi sebe mogli gledati u Božjem svjetlu te živjeti po Božjem naumu o čovjeku unatoč težini vremena u kojemu se živi.

Za dostojanstvo domovine

Biskup je izrazio tugu što danas u Hrvatskoj, pa i na najvišoj razini, nema dovoljno snalaženja oko Božjih kriterija s kojih treba nastupati i u javnom životu svjedočiti vrijednosti života. Dodao je kako je žalosno ovih dana gledati međusobne svađe, podvale i ponižavanja jednih drugih u Hrvatskom saboru. – Zar je hrvatski čovjek zaslužio da ta najviša institucija, koja bi trebala svjedočiti hrvatsku kulturu izgrađivanu tijekom 14 stoljeća u školi Isusova evanđelja, bude svedena na podvale i ocrnjivanja? Zar se na takav način može nešto postići? Ako u obiteljima počnemo raditi kako se radi u najvišem hrvatskom tijelu, one će postati razorene jedinice života. Molimo bl. Alojzija da pomogne tim ljudima koje smo izabrali i koji su preuzeli određene službe u javnom životu da se ne igraju jedni s drugima, da se ne poigravaju s vrijednostima života niti s nama. Molimo za dostojanstvo hrvatske domovine i u tom njezinom tijelu – poručio je biskup Škvorčević.



ODRŽANA SJEDNICA BISKUPA ĐAKOVAČKO-OSJEČKE CRKVENE POKRAJINE U POŽEGI

Javni se dužnosnici trebaju više baviti općim dobrom nego međusobnim ocrnjivanjima

Piše i snimila: Ljiljana Marić

U Biskupskom domu u Požegi 8. veljače održana je sjednica biskupa Đakovačko-osječke metropolije pod predsjedanjem đakovačko-osječkog nadbiskupa i metropolita msgr. Marina Srakića. Uz biskupa domaćina msgr. Antuna Škvorčevića sjednici je nazočio i srijemski biskup msgr. Đuro Gašparović, pomoći đakovačko-osječki biskup msgr. Đuro Hranić te njihovi kancelari.

U pozdravnoj riječi biskup Škvorčević je podsjetio kako se sjednica održava dva dana uoči blagdana b. Alojzija Stepinca, drugog zaštitnika Požeške biskupije i crkve sv. Lovre u kojoj se čuvaju njegove moći

Uzor nam je bl. Stepinac

— Nalazimo se u Požegi na tragovima pastira koji je na ovim prostorima, koji su se tada nalazili u sastavu njegove nadbiskupije, nastojao promicati ono što je vjerovao i živio. Snaga njegove vjere i svjedočanstva išla je do mučeništva. Stoga s dubokom zahvalnošću za sve ono što je taj pastir Zagrebačke nadbiskupije činio u ono vrijeme mi nastojimo kao biskupija i sada kao metropolija nastavljati činiti u zajedništvu sa svećenicima i vjernicima. Naš je hrvatski trenutak takav da nas on potiče da razmišljamo o rješenjima koja će biti odgovori na pojedina pitanja – istaknuo je biskup Škvorčević.

Dodao je kako se nalazimo u Godini Gospe Voćinske te da se u tom kontekstu promišlja o onome što se rodilo i živi kao duhovna snaga koja se crpi u marijanskim svetištima, posebno u Voćinu, te se to želi ugraditi u redoviti pastoral. Biskup je

podsjetio da se nalazimo i u neposrednoj pripravi za dolazak pape Benedikta XVI. u Hrvatsku. — Taj pohod radosna je prigoda, ali i izazov da promislimo kao metropolija o nekim programima koji su zacrtani i koje treba poduprijeti, a osobito program obiteljskog pastoralnog jer nam Sveti Otac dolazi na prvi susret katoličkih obitelji u Hrvat-

skoj – kazao je biskup Škvorčević povjerivši sve radosti, nade, žalosti i tjeskobe biskupije, metropolije i hrvatskog naroda bl. Alojziju Stepincu. Uputio je i molitvu za sve, a posebno za voditelje javnih poslova kako bi u njih bilo više osjetljivosti za patnje, poteškoće i probleme naroda, posebno one gospodarske i socijalne. — Želimo da se ne bave moću i vlašću i natjecanjem tko će koga bolje ocrniti, nego da uistinu s velikom osjetljivošću i međusobnim razumijevanjem nastoje oko općega dobra – poručio je biskup Škvorčević.

Uvijek gledati ono što je dobro

Nadbiskup Srakić podsjetio je kako se blaženi Stepinac za vrijeme svoga života stalno trudio sačuvati jedinstvo Crkve. — To i mi nastojimo činiti našim susretima i dogovorima, postići zajedništvo duha i jedinstvo pastoralnog djelovanja. Neka



nam u tome pomogne bl. Alojzije koji je živio u teškim vremenima. Mi živimo svoje poteškoće, ne trebamo se dati smesti, nego uvijek gledati ono što je dobro u Crkvi i društvu – kazao je msgr. Srakić.

Na dnevnom redu sjednice raspravljalo se o statutu i pravilniku o pastoralnom djelovanju, o dekanskoj službi, Prezbiterskom vijeću, župnim pastoralnim i ekonomskim vijećima, biskupijskim slavljenjima na kojima sudjeluju biskupi cijele metropolije i ostalim tekućim obvezama.

Biskup kod predsjednice Vlade

Predsjednica Vlade Republike Hrvatske Jadranka Kosor sastala se 9. veljače u Banskim dvorima s požeškim biskupom Antunom Škvorčevićem, priopćio je Vladin ured za odnose s javnošću. Razgovarali su o gospodarskom i političkom trenutku u Hrvatskoj, pri čemu je biskup Škvorčević premijerki Kosor dao punu potporu u njezinu radu. Također, razgovaralo se i o pripremama uoči dolaska pape Benedikta XVI. u Hrvatsku, ističe se u priopćenju. Biskup Škvorčević upoznao je predsjednicu Vlade s djelovanjem Katoličke crkve na području katoličkog osnovnog i srednjoškolskog obrazovanja te sa završetkom izgradnje specijalne zdravstvene ustanove "Sv. Rafael" u Strmcu kod Nove Gradiške i sa završetkom izgradnje crkve Blažene Djevice Marije u Voćinu.



S ministrom Fuchsom o djelovanju katoličkih škola

Povjerenstvo Hrvatske biskupske konferencije zaduženo za izradu provedbenog dokumenta na Ugovor između Svete Stolicе i Republike Hrvatske o suradnji na području odgoja i kulture, vezano za katoličke osnovne i srednje škole, primio je 9. veljače ministar prof. dr. Radovan Fuchs u Ministarstvu znanosti, obrazovanja i športa u Zagrebu. U Povjerenstvu su: požeški biskup Antun Škvorčević – voditelj, šibenski biskup Ante Ivasković i bjelovarsko-križevački biskup Vjekoslav Huzjak. U njihovoj pratnji bio je Ivica Žuljević, ravnatelj Katoličke osnovne škole u Požegi te Roko Glasnović, tajnik šibenskoga biskupa.



Uz ministra na susretu su sudjelovali njegovi suradnici i savjetnici. Biskupi su ministru predstavili nacrt provedbenog dokumenta o katoličkim osnovnim i srednjim školama kojim se regulira status tih škola u skladu sa spomenutim Ugovorom između Republike Hrvatske i Svete Stolicе i sa zakonima Republike Hrvatske. Razmotrili su određena pitanja suradnje između Crkve i Ministarstva u odgoju i obrazovanju.

PROSLAVLJEN BLAGDAN GOSPE LURDSKE U KATEDRALI

Pozvani smo promicati, štiti i čuvati život

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Duško Mirković

Središnje slavlje Gospe Lurdske u Požegi bilo je u katedrali svete Terezije Avilske gdje je svečanu euharistiju 11. veljače predvodio subotički biskup Ivan Penzeš u konceleciji s domaćim biskupom Antunom Škvorčevićem te brojnim svećenicima. Za ovo slavlje vjernici su se pripremali sudjelujući na devetnici koju su predvodili franjevci konventualci iz Zagreba. U pozdravnoj riječi biskup Škvorčević je kazao kako je Lurdska poruka – poruka evanđelja. Lurd je prije 153 godine pokrenuo mnoge duše da budu čvršće ukorijenjene u Isusovo milosno djelo i da budu prosvjetljeni i nošeni onom snagom koju je Isus pobjednik nad smrću jedini mogao darovati ovoj zemlji.

– Radujem se što se večeras u Godini Gospe Voćinske i mi ovdje u Požegi nalazimo pred čudesnim Marijinim likom – kazao je biskup Škvorčević pozdravljajući predvoditelja slavlja biskupa Penzeša, nazočne svećenike i sve prisutne u katedrali sv. Terezije Avilske koja je zaštitnica i subotičke katedrale.

Bog života i blagoslova

U homiliji je biskup Penzeš protumačio evanđelje u kojemu se opisuje susret Marije i Elizabete. U središtu toga susreta je Bog i njegovo djelovanje u Mariji u kojoj se dogodilo utjelovljenje Sina Božjega. Naša najčešća molitva upućena Blaženoj Djevici – *Zdravo, Marijo* – u svome prvome dijelu spaja upravo anđelov pozdrav kod navještenja s Elizabetinim usklikom.

– Te nam riječi kažu da je Bog blagoslovio Mariju i ona do vijeka ostaje blagoslovljena. Božji je blagoslov moć i snaga koja daje i uzdržava život. Bog u kojega vjerujemo jest Bog života i Bog blagoslova. Od Boga Gospodara Života dolazi život i njemu se vraća. Kao oni koji su na ovome svijetu po daru Božje ljubavi i blagoslova, i mi smo pozvani živjeti, promicati, štiti i čuvati život od početka pa do njegova prirodnog završetka smrću – istaknuo je biskup Penzeš.

**Od Boga zamilovana**

Objasnio je da u drugom dijelu molitve *Zdravo, Marija*, kada molimo »Sveta Marijo, Majko Božja, moli za nas grješnike«, molimo Majku Božju da posreduje za nas. Priznajemo se grješnicima jednako kao što Elizabeta priznaje svoju nedostojnost pred majkom Gospodinovom. Blažena Djevica Marija, nastavio je biskup, nakon što je bila duhom i tijelom uznesena na nebo i dalje ostaje na poseban način povezana s Kristovim vjernicima. – Njena veličina proizlazi iz vršenja Božje volje; njena ljepota sjaji jer je milosti puna, na osobit način od Boga zamilovana; njena posrednička snaga, koja dolazi od povezanosti sa svim otajstvima Isusa Spasitelja, još je više naglašena i potvrđuje njeno štovanje. Mi se doista kao potrebni Božje milosti i svjetla, kao grješnici potrebni oprostjenja, kao ljudi koji trebaju mir i snagu za svakodnevne izazove njoj utječemo, uvjereni da će se za nas zauzeti, da želi ostati i u našim domovima i da nas uvijek upućuje na vjeru, nadu i pouzdanje u Boga – kazao je biskup Penzeš.

Budimo radosna djeca

Marija je, dodao je, žena vjere. Ona je s vjerom prihvatila Božju riječ, potpuno se pouzdala u Božju snagu i vjernost obećanjima. Blažena Djevica Marija kao prava vjernica i nas poziva na vjeru i povjerenje u Boga, i to u konkretnim prilikama koje

živimo. Iskustvo Božjega zahvata u njezinu životu ne ostavlja ju ravnodušnom, već ona zbog toga kliče i zahvaljuje. – Radost, klicanje i zahvaljivanje jesu i za nas pokazatelji da prepoznamo Božju veličinu i djelovanje. Radost zbog onoga što Bog čini i pohvala Boga trebali bi biti i sastavni dio naših osobnih molitava i naših liturgijskih slavlja. Blažena Djevica, koja pune duše pjeva svoj *Veliča*, uči nas životu u zahvalnosti, u radosti, u klicanju i zahvali Bogu. Ona nas potiče da budemo njena radosna djeca, da imamo vid, sluh, okus i osjećaj za lijepo, dobro, plemenito i istinito oko nas – poručio je biskup Penzeš.

Uzor u kušnjama

Dodao je kako je u Marijinu životu, kao i u životu svakog čovjeka, bilo i gorkih iskustava, kušnji, nemira i neizvjesnosti. Mnogo toga njoj je, kako svjedoče sveti pisci, ostalo skriveno, nije razumjela, zbunjivalo ju je pa i boljelo, osobito pod križem njezina Sina. Tako nam ona postaje učiteljicom i uzorom u našim kušnjama, u našim tamnim noćima i životnim izazovima. Crkva na današnji dan, dodao je biskup, obilježava i Dan bolesnika i sve nas podsjeća da se njoj utječemo jer ona nas neće odbiti i zauzet će se za naše dobro, pratit će nas na našem životnom putu. Biskup je na kraju pozvao vjernike da ne izostave svoj odgovor na milosrdnu Božju ljubav i da ne zakaže njihova zahvalnost za ljubazni Marijin zagovor.

Misno slavlje završilo je procesijom s kipom Gospe Lurdske u kojoj su vjernici nosili upaljene svijeće pjevajući marijanske pjesme i moleći se Mariji. Procesija se kretala po Trgu sv. Terezije Avilske, a nakon povratka u katedralu biskup Škvorčević izrekao je zahvalu svima koji su sudjelovali na slavlju posebno predvoditelju biskupu Penzešu.



PROSLAVLJEN DAN ŽIVOTA U POŽEŠKOJ CRKVI SV. LOVRE

Vjernici se ne bi trebali sramiti svjedočiti svoju vjeru u javnosti

Piše: Goran Lukić

Prigodom Dana života, 6. veljače, biskup Antun Škvorčević predvodio je euharistijsko slavlje u drevnoj požeškoj crkvi sv. Lovre. U koncelebraciji je bio Josip Bogović, rektor crkve, Robert Mokri, ravnatelj Kolegija, i Goran Lukić, tajnik. Biskup je u pozdravu podsjetio na Dan života te kazao kako smo gotovo svi jedinstveni u stavu da život stradava u Hrvatskoj zbog sve prisutnijeg siromaštva te je pozvao nazočne da mole i djeluju kako bi odgovorni u našoj domovini stvorili potreban okvir za snažniji gospodarski oporavak i zaustavili siromašenje. No, dodao je, postoje i dublja pitanja o životu u Hrvatskoj, a ona su povezana s odnosom njezinih građana prema braku, obitelji, djeci, starcima, umirućima – jednostavno prema čovjeku. Pozvao je vjernike da mole i djeluju kako bi u našoj domovini pobijedio život, u kućama koje postaju domovima po ljubavi i žrtvi bračnih drugova, njihovu velikodušnom primanju djece, po bolnicama u kojima liječnici služe životu, a ne smrti poštujući pravo svakog začeto

ljudskog stvora na rođenje. Potaknuo je nazočne da u pripravi za dolazak pape Benedikta XVI. u Hrvatsku prigodom Nacionalnog dana katoličkih obitelji mole da brak i obitelj budu temeljne vrijednosti na kojima se izgrađuje društveni život i osigurava budućnost naše zemlje.

U homiliji biskup je upozorio vjernike na današnju ljepotu grada Požege, obasjanu sunčevim svjetlom, te je kazao kako mu taj prizor pomaže razumjeti Isusovu evanđeosku riječ: »Vi ste svjetlost svijeta!« Spomenuo je kako nitko poput Isusa Krista, pravog Božjeg svjetla, ne može obasjati stvarnost čovjeka da se točno vidi puna Božja istina o njem i smisao njegova života. Podsjetio je kako Isus svojim učenicima kaže da su svjetlo svijeta upravo zato što nastoje konkretno živjeti čovjeka po njegovu modelu, utemeljenu u ljubavi na križu i pobjedi uskrsnuća te dodao da se u Hrvatskoj onoliko vidi i živi ljepota ljudskog postojanja, koliko kršćani djeluju u snazi opredjeljenja svoje vjere. Kazao je da Isus svoje učenike naziva



i solju zemlje, ukoliko oblikujući život u snazi svoga vjerskog opredjeljenja – poput soli – imaju snagu koja sprječava da se ljudski život u Hrvatskoj upropaštava, bude pokvaren. Potaknuo je vjernike da se ne srame živjeti i svjedočiti u javnosti ono što ih kao kršćane čini vrijednosno drugačijima od drugih u osobnom, obiteljskom i javnom životu.

Na svršetku slavlja biskup je predvodio molitvu pape Benedikta XVI. za život. Zahvalio je Molitvenoj zajednici »S Marijom za život« koja se već sedam godina svake subote okuplja u crkvi sv. Lovre i tako daje duhovnu potporu svima onima u biskupiji koji na drugim razinama služe životu.

EUHARISTIJSKO SLAVLJE ZA POGINULE BRANITELJE S PLETERNIČKOG PODRUČJA

Ne dopustimo da braniteljima sude iz interesa, pomozimo im molitvom

Posljednje nedjelje u veljači u župnoj crkvi Preobraženja Gospodnjeg u Bučju biskup Antun Škvorčević predvodio je spomen-slavlje za preminule hrvatske branitelje iz pleterničkoga kraja. Uz biskupa je pri oltaru bio domaći župnik Marko Pišonić, župnik i dekan iz Pleternice Antun Ćorković, vojni kapelan Željko Volarić i tajnik Goran Lukić. Uz župljane misi su nazočili članovi obitelji palih branitelja, predstavnici braniteljskih udruga, pleternički gradonačelnik i saborski zastupnik Franjo Lucić, požeško-slavonski župan Marijan Aladrović i predstavnici Hrvatske vojske.

Biskup je u uvodnoj riječi podsjetio nazočne kako je u trenutku nemira, demonstracija i nasilja u Hrvatskoj, dok se uhićuje pojedine hrvatske branitelje, silno važna molitva za mir, iskaz poštovanja prema onima koji su položili živote za našu slobodu. Pozvao je na molitvu za dostojanstvo svih koji su dali svoj doprinos obrani zemlje, za najbliže članove obitelji palih branitelja.

U homiliji biskup se nadovezao na riječi sv. Pavla Apostola: »Meni pak nije ni malo do toga da me sudite vi ili bilo koji ljudski sud, moj je sudac Gospodin« te istaknuo kako smo i ovih dana svjedoci različitih prosudbi, sudova i osuda koji se izriču u našoj i široj javnosti o hrvatskim braniteljima. Dodao je kako su ti sudovi najčešće povezani s određenim interesima, a ne s istinom, i ponovio Isusove riječi iz evanđelja da se ne može služiti dvojici gospodara – Bogu i bogatstvu, istini i interesu. Naglasio je da ovom spomen-molitvom za pale branitelje iz pleterničkoga kraja svi nazočni žele posvjedočiti svoje poštovanje i zahvalnost onima koji su Hrvatskoj osigurali slobodu, pogledati ih Božjim pogledom, prosuđivati ih osjećajima i sudom ljubavi. Biskup je ustvrdio kako nas Izaija prorok u današnjem prvom čitanju uvjerava da Bog upravo tako pristupa nama, svjedoči o Bogu koji ne može zaboraviti nikoga od svojih stvorova. Kazao je, ako hrvatske branitelje

bilo tko zanemari ili prezre, Bog im ostaje vjeran i u njemu imaju svoju sigurnost i puninu života. Pozvao je osobito roditelje palih branitelja da čvrsti u toj svijesti vjere ne dopuste da ih izazove bilo čiji nepravedan odnos prema njihovoj djeci, nego da budu jaki u uvjerenju kako je njihova sudbina u Božjim rukama. Na svršetku slavlja biskup je u Godini Gospe Voćinske u molitvi povjerio hrvatsku domovinu zagovoru Isusove Majke. (I. I. • D. Mirković)



OTVOREN I BLAGOSLOVLJEN HRVATSKI DOM U PAKRACU

U službi izgradnje međuljudskih odnosa i zajedništva



U teškim stradanjima Domovinskog rata grad Pakrac je nakon Vukovara najrazoreniji grad u Hrvatskoj. Srbi su 1991. godine izravno gađali i zapalili župnu crkvu Uznesenja Marijina i pokraj nje zgradu kina Hrvatski dom. U obnovi grada tijekom minulih godina konačno je dovršena i zgrada Hrvatskoga doma »Dr. Franjo Tuđman«, najviše zaslugom nekadašnjeg gradonačelnika i saborskog zastupnika Damira Špančića i Kulturno-prosvjetnog društva »Sloga«, vlasnika Doma. Uz veliki broj uzvanika iz domovine i inozemstva, među kojima su bili i biskup Antun Škvorčević te drugi brojni svećenici, Hrvatski dom je otvoren 12. veljače. Predvođeci slavlje blagoslova, biskup je rekao da se raduje i Bogu zahvaljuje što je Pakrac ponovno dobio Hr-

prihvaćanjem, dobrotom, plemenitošću i ljubavlju. Podsjetio je da ni pridjev *hrvatski* u tom smislu nije prazan naziv, nego upućuje na duga stoljeća tijekom kojih je većina Hrvata nastojala, u duhu naviještenih riječi iz Poslanice sv. Pavla Kološanima, biti vjerna Isusu Kristu u njegovoj Crkvi katoličkoj, zaodijevati se u milosrdno srce, dobrostivost, poniznost, blagost, strpljivost, podnoseći i praštajući jedni drugima nanese uvrede – i tako, u uvjetima teških povijesnih okolnosti, skromne kuće pretvarati u domove pune topline i ljudskosti, a svoju hrvatsku zemlju u domovinu. Dodao je da su hrvatski branitelji, polažući svoje živote u obrani hrvatske slobode, snažno doprinijeli da ona bude više od zemlje – da bude domovina.

vatski dom te da na njega zaziva Božji blagoslov kako bi služio izgradnji međuljudskih odnosa i zajedništvu.

U homiliji je kazao da je znakovit naziv zdanja – Hrvatski dom. Protumačio je da uređena zgrada predstavljaju *kuću*, a da ona postaje *dom* onda kada je oni koji se njome budu služili ispunje poštovanjem, međusobnim

Nakon blagoslova održan je kulturno-umjetnički program tijekom kojeg se nazočnima obratio i biskup Škvorčević. Osvrnuo se na mudrost starih Pakračana koji su tridesetih godina prošlog stoljeća svoje kulturno-prosvjetno društvo nazvali »Sloga«. Kazao je kako je sloga moćno duhovno stanje ujedinjenih i zauzetih ljudi za neku vrijednost i kako je taj za snažno progovorio i u hrvatskim braniteljima te donio slobodu i dostojanstvo Pakracu i cijeloj Hrvatskoj. Istaknuo je kako trenutačna međusobna protivljenja na političkoj i nekim drugim razinama u Hrvatskoj donose frustraciju i nemoć, potiču osjećaj beznađa te je poželio da Hrvatski dom predvođen Slogom doprinese duhovnom jedinstvu ovoga grada, rastu u zajedničkom nastojanju oko vrijednosti koje oplemenjuju i jamče napredak te učvrsti nadu. (I.I. • Snimio: Duško Mirković)



DUHOVNA OBNOVA DJELATNIKA U KATOLIČKIM ŠKOLAMA NAŠE BISKUPIJE

Specifičnost katoličkih škola mora biti prepoznatljiva u društvu



Odgovorno-obrazovni centar Požeške biskupije u suradnji s Forumom katoličkih prosvjetnih djelatnika organizirao je 8. siječnja u Požegi susret trajne formacije za djelatnike katoličkih škola u Požegi i Virovitici. Na području

Požeške biskupije djeluju tri katoličke škole: Katolička klasična gimnazija u Požegi i Virovitici te Katolička osnovna škola u Požegi.

Na početku susreta u zgradi Katoličke klasične gimnazije nazočnima se obratio i pozdravio ih biskup dr. Antun Škvorčević. Podsjetio je kako u Zakoniku kanonskog prava stoji da se biskup mora truditi oko toga da u katoličkim školama rade djelatnici koji će nastojati svojim osobnim opredjeljenjem svjedočiti prisutnost Crkve u školi.

– Mi nemamo nikoga drugoga ovdje da svjedoči prisutnost Crkve u katoličkoj školi doli vas kao što je to slučaj i s vjeroučiteljima i ostalim učiteljima u javnim školama. Dužnost nam je, nastavio je biskup, pomagati vam i da se stručno usavršavate i da se duhovno nadograđujete. Te dvije sastavnice nisu odvojene, treba ih treba povezivati.

– Duhovnost, duh je taj koji pomaže da vaša stručnost bude ukorijenjena u evanđeosku du-

hovnost – istaknuo je biskup. U tome je nazočnima nastojao pomoći dr. Vladimir Dugalić koji je održao predavanje na temu »Kršćanski odgoj pred izazovima današnjeg društva«. Upozorio je da specifičnost katoličkih škola u današnjem društvu mora biti prepoznatljiva. Takva škola mladog čovjeka treba staviti u duh tradicije, dati mu identitet i odgoj za životne vrijednosti u duhu kršćanske tradicije. Zbog toga je rad nastavnika u katoličkim školama zahtjevniji i odgovorniji jer oni svojim životom moraju svjedočiti ono što uče mladog čovjeka. Mladima je važno, dodao je dr. Dugalić, omogućiti da svoje slobodno vrijeme svrhovito koriste. Zaključio je da se na tom području i Crkva i katoličke škole moraju više angažirati te mladim ljudima pružiti ono što ne mogu dobiti na drugim mjestima. Susret je završio duhovnim programom i klanjanjem pred Presvetim u požeškoj katedrali koje je predvodio vlč. Robert Mokri. (H. T. • Snimio: Duško Mirković)

PROSLAVLJEN SVJETSKI DAN BOLESNIKA U POŽEGI

U svojim poteškoćama i bolestima imamo supatnika Isusa

U prigodi Svjetskog dana bolesnika i blagdana Gospe Lurdske, u kapelici Opće županijske bolnice u Požegi misno slavlje predvodio je biskup dr. Antun Škvorčević. U svojoj pozdravnoj riječi kazao je kako smo kao vjernici uvjereni, posebno oni koji u svojim teškim životnim okolnostima pokušavaju tražiti zdravlje, ali i istinu o smislu svoga postojanja, da nam Bog u Kristu nije dao samo svjetlo, nego i supatnika na našem putu trpljenja. Podsjetio je kako je papa Benedikt XVI. za Međunarodni dan bolesnika poslao poruku s naslovom Bog – čovjekov suputnik. – Imati suputnika, velika je stvar, ali imati supatnika, još je veća. Medicinsko osoblje suradnik je Boga supatnika s bolesnima i patnicima, odnosno suputnik čovjekov s Bogom – istaknuo je biskup.

U homiliji biskup je kazao kako čovjeka oduvijek muče iskonska pitanja tko je, što je i kamo ide. Čovjek je, kazao je, prvenstveno biće slobode i po toj slobodi on je slika Božja. Sva je drama u tome,

dodao je, kada čovjek sam počinje određivati što je dobro, a što je zlo; tada nastaje zbrka za njega osobno i za stvarnost oko njega. Za liječenje te razine pitanja slobode ne postoje bolnice, ali postoje ispovjedaonice i molitva. – Danas, na Dan bolesnika, želimo moliti za one koji su ranjeni na tjelesnoj razini, ali i za one koji su oboljeli na razini svoje slobode, da im Bog pomogne da u svojoj slobodi budu zdravi i svoj život žive po Božjem naumu – poručio je biskup.

Protumačio je zatim evanđelje u kojemu Isus ozdravlja gluhonijemoga pitajući radi li se tu o uopće o bolesti. Biti gluh i ne čuti što drugi govore nije toliko strašno koliko je strašno kada je čovjekovo srce gluho za Boga.

Uputio je zatim Isusovoj majci molitvu da nam pomogne kako naša srca ne bi ostala zatvorena za Boga, posebno u ovoj Godini Gospe Voćinske, nego da živimo otvorenost za Božje mogućnosti u nama. (Lj. M. • Snimio: Duško Mirković)



Dan bolesnika u Novoj Gradiški

U novogradiškoj Općoj bolnici 11. veljače svečano je obilježen Svjetski dan bolesnika i blagdan Gospe Lurdske, koja je i zaštitnica novogradiškoga ogranka Hrvatske katoličke udruge medicinskih sestara i tehničara Požeške biskupije. Članice Udruge posjetile su sve bolesnike na odjelima bolnice i darovale im voće koje je pomogla kupiti novogradiška Udruga žena liječenih od bolesti dojke „Kap ljubavi“. U bolničkoj kapelici vlč. Stjepan Štefanek slavio je svetu misu na kojoj su, uz liječnike i medicinske sestre, sudjelovali i vjernici s područja grada. (V. Mikić)

DVADESETA OBLJETNICA POČETKA DOMOVINSKOG RATA U PAKRACU

Dostojanstvo branitelja i slobode

U prigodi obilježavanja 20. obljetnice početka Domovinskog rata u Pakracu je 5. ožujka biskup Antun Škvorčević predvodio u crkvi Uznesenja BDM euharistijsko slavlje za poginule branitelje i civile. U uvodnoj riječi biskup je istaknuo da se spominjemo poznatih pakračkih događaja prije dvadeset godina i da želimo Bogu, sucu ljudskih savjesti i voditelju povijesti, povjeriti sve poginule branitelje i druge ljude, nevolje koje su proživjeli stanovnici grada, razaranja materijalnih dobara, prijezire i patnje. Rekao je da još peku i bole ratne rane, da je još uvijek prisutno ponižavanje hrvatskih branitelja, kojima je potrebno puno Božje nježnosti i razumijevanja te je pozvao da čistom savješću, oslobođenom od mržnje i osvete, molimo za njih, za mir u domovini i za one koji je vode. Polazeći od biblijskih čitanja, biskup je podsjetio da je tijekom hrvatskih četrnaest stoljeća bilo mnoštvo siromašnih, neškolovanih, ali mudrih ljudi koji su svojom vjernošću Bogu sačuvali rod i svojom moralnom jakošću pobjeđivali mnoge povijesne teškoće. Kazao je da se i u Domovinskom ratu očitovao koliko je presudna naša vjernost Bogu, čast i moralno pošte-

nje te smo s molitvom i ljubavlju, spremnom položiti život za vrijednost slobode, domovine i svojih obitelji, izborili ratnu pobjedu i kako to dostojanstvo branitelja i naše slobode treba danas braniti u njihovoj čistoći. Dodao je kako još uvijek određeni ljudi iz zemlje i inozemstva, u skladu s nekim svojim računima, pristupaju Domovinskom ratu i braniteljima, čemu se valja oduprijeti svjedočenjem istine.

Biskup je objasnio kako su Isusu u njegov vrijeme neki pristupali prijetvorno, nisu se zanimali za njegovu osobu, nego zastupali i branili svoje interese, željeli osigurati svoju vlast i moć. Istaknuo je da se slično danas događa hrvatskim braniteljima, da im neki prilaze sa svojim interesima, ne zanima ih istina, ne žele razumjeti njihovu požrtvornu ljubav za domovinu, njihove rane i ponos. Naglasio je kako je ljubav najveća moć koju posjeduje Bog. Dodao je da su i hrvatski branitelji očitovali ljubav kao moć kojom se pobjeđuje te se zauzeo da i danas budu mudri, ne dopuste

da ih bilo tko povede na neki drugi put na kojem bi postali gubitnici. Zaključio je da Hrvatskoj ne treba danas ništa toliko koliko moć ljubavi koja je kadra pobijediti svaku nemoć te je potaknuo nazočne da s njome pristupaju i braniteljima. Podsjetio je da je naša domovina odnegovana ljubavlju u srcima mnogih naraštaja koji su čeznuli za njezinom slobodom i pozvao je da je i danas volimo. (I. I. • Snimio: Duško Mirković)



DAN POSVEĆENOG ŽIVOTA U POŽEŠKOJ BISKUPIJI

Veliki i uspješni su oni koji služe Božjem planu

Piše: Ljiljana Marić

Redovnice koje djeluju u Požeškoj biskupiji okupile su se na Dan posvećenog života i blagdan Svijećnice, 2. veljače, na duhovnom susretu u Požegi. U Dvorani bl. Alojzija Stepinca predavanje na temu *Marija u životu posvećene osobe* u Godini Gospe Voćinske održao je mr. Josip Krpeljević.

Na temelju Marijina pohođenja Elizabeti te njezina himna *Veliča* mr. Krpeljević je izvukao tri pitanja na koje Marija daje jasne odgovore. To su: Gdje je sreća? Gdje je Bog? Tko su veliki i uspješni?

– Sreća je, dogovoriti će Marija, u Bogu, a Bog je u malenima i neznatnima. Veliki i uspješni nisu oni koji su u očima svijeta takvi, nego je Bog izvršio *rošadu*: »silne zbaci s prijestolja a uzvisi neznatne«, dakle veliki su oni koji služe Božjem planu – poručio je mr. Krpeljević.

Nakon predavanja uslijedila je u crkvi sv. Lovre molitva časoslova i pokorničko bogoslužje. Potom su redovnice sudjelovale na euharistijskom slavlju u požeškoj katedrali koje je predvodio fra Ivan Poleto, gvardijan samostana franjevac konventualaca u Zagrebu. To slavlje ujedno je bilo i početak devetnice Gospi Lurdske. Redovnice su u katedralu ušle u procesiji s upaljenim svijećama.



U homiliji je fra Poleto govorio o osobama posvećenim Bogu, samom blagdanu Svijećnice te Mariji i njezinoj ulozi u obitelji, temi o kojoj se govorilo tijekom cijele devetnice. Podsjetio je kako je 1997. godine blagopokojni papa Ivan Pavao II. proglasio da se na blagdan Svijećnice slavi Dan posvećenog života, dan kada će se Bogu zahvaljivati za taj dar te za sve ono dobro što čini preko redovnika i redovnica. Danas u svijetu djeluje 200.000 redovnika, od čega je 124.000 svećenika. Redovnica je 600.000, monaha ima oko 12.000, a redovnica klauzurnog života 56.000.

– Redovnički život je dar onima koje Bog cijeni i poziva na veće sudioništvo u milosti u božanskom životu, u nasljedovanju Krista, u nasljedovanju naših utemeljitelja. Današnjem je društvu potrebno takvo svjedočanstvo, posebice u svijetu s previše mržnje, nasilja, egoizma, trke za bogaćenjem i bezobzirnosti prema svim ljudima. Posvećeni život je, naprotiv, dokaz da postoji drugačiji način života i odnosa prema drugima – istaknuo je fra Poleto. Na kraju je sve nazočne pozvao da mole za nova duhovna zvanja. Nakon propovijedi redovnice su obnovile svoje zavjete.

MOLITVENI EKUMENSKI PROGRAM U BISKUPIJI

Promicati pomirenje i zajedništvo

Središnje ekumensko molitveno slavlje Požeške biskupije prigodom Svjetske molitvene osmine za jedinstvo kršćana održano je 22. siječnja u župnoj crkvi Presvetog Trojstva u Daruvaru. Predvodio ga je Matija Juraković, zapadnosla-vonski arhidakon i voditelj Povjerenstva Požeške biskupije za ekumenizam i dijalog u zajedništvu s kanonicima Stolnog kaptola u Požegi i drugim članovima Povjerenstva. Na slavlju je bio nazočan i požeški biskup Antun Škvorčević, pastor Baptističke crkve iz Daruvara dr. Vladimir Novaković, daruvar-

ski gradonačelnik Dalibor Rohlik te brojni vjernici. Molitva je održana po predlošku što su ga zajednički pripremili Svjetsko vijeće Crkava u Ženevi i Papinsko vijeće za jedinstvo kršćana u Rimu, a tiskala ga Kršćanska sadašnjost u Zagrebu.

Predvoditelj slavlja vlč. Juraković u homiliji je progovorio o jednoj Crkvi koju je Isus utemeljio, o rani podjele u Crkvi i njezinu liječenju snagom Božjega Duha, Riječju Božjom, molitvom i pokorom te je na temelju naviještenih biblijskih čitanja istaknuo važnost praštanja u odnosima kršćanskih zajednica. Na svršetku slavlja biskup Škvorčević je kazao da je Isus u svojoj velikosvećeničkoj molitvi Da svi budu jedno zacijelo vidio i trenutačne podjele među kršćanima u Hrvatskoj, ali još više osjetio radost zbog večerašnjeg sjedinjenja brojnih vjernika u Daruvaru s



njegovom molitvom za jedinstvo njegovih učenika. Zahvalio je svima za sudjelovanje u molitvi te zazvao Božji blagoslov na grad Daruvar i njegove kršćane, da u snazi Isusova Duha nadvladavaju sve podjele i suprotstavljanja te budu promicatelji pomirenja i zajedništva.

Ovom središnjem slavlju prethodio je molitveni program utvrđen na sjednici Povjerenstva Požeške biskupije za ekumenizam u pojedinim župama prema dogovorenom rasporedu. Molitveni program počeo je 18. siječnja u Župi Bezgrješnog začeca BDM u Novoj Gradiški, a nastavio se idućeg dana u Pakracu, zatim u Slatini, Požegi, Okučanima i u Lipiku. (I.I.)

Misijska duhovna obnova u Markovcu Našičkom

Od 24. do 27. veljače u župi sv. Marka evađelista u Markovcu Našičkom i u Jelisavcu održana je misijska duhovna obnova koju je vodio p. Zvonko Šeremet iz Požeških Sesveta. U četiri dana vjernici su imali prigodu sudjelovati na misnim slavljinama na kojima su se obrađivale teme o moralnim vrijednostima, odgoju i komunikaciji u obitelji. Nakon misnih slavlja p. Šeremet održao je susret s bračnim parovima, mladima te osnovnoškolcima. (L. G.)

SKUPŠTINA HRVATSKE KATOLIČKE UDRUGE MEDICINSKIH SESTARA I TEHNIČARA U POŽEŠKOJ BISKUPIJI

Doprinos humanizaciji hrvatskoga društva

Hrvatska katolička udruga medicinskih sestara i tehničara u Požeškoj biskupiji održala je 19. veljače u Dvorani Bl. Alojzija Stepinca u Požegi svoju 15. godišnju skupštinu. Predsjednica Mira Ilić pozdravila je na početku sve nazočne među kojima je bio i biskup dr. Antun Škvorčević i duhovni asistent Udruge o. Zvonko Šeremet. Predsjednica Ilić u svome je obraćanju nazočnima približila svima sliku bolesna čovjeka: bolestan čovjek svijet je za sebe u koji je često vrlo teško ući. Da bismo ušli u odnos s njime, potrebna nam je domišljata i sućutna ljubav, a ne samo pristup po službenoj dužnosti. Potrebno je sebe staviti drugome na raspolaganje. Međutim, to može samo onaj koji raspolaze samim sobom – rekla je predsjednica i pojasnila to odlomkom iz enciklike pape Benedikta XVI. *U nadi spašeni*. Biskup Škvorčević je rekao kako je rijetko koja udruga vjernika u Požeškoj biskupiji tako povezala biskupiju kao Hrvatska udruga medicinskih sestara i tehničara.

Izrazio je radost što Udruga nije posustala u svom djelovanju. Da bi netko bio medicinski djelatnik, nije dovoljna samo stručnost, potrebna je suosjećajnost za drugoga, odnosno srce. Pristupajući drugome, a posebno bolesniku na taj način, kazao je biskup, najtočnije djelujemo. Dodao je da Udruga medicinskih sestara postoji upravo zato da bi njegovala baš taj odnos, učeći od Isusa Krista kako se pristupa čovjeku i bolesniku. – Gdje god progovara čovječnost i plemenitost, gdje god se njeguju te dimenzije, svijet je humaniji. To znači da članice Udruge doprinose humanizaciji hrvatskog društva na njegovoj najosjetljivijoj točki – kazao je biskup. Naglasio je da jednoj, općoj Katoličkoj crkvi pripadamo kroz život u svojoj mjesnoj Crkvi i da članice Udruge onoliko žive pripadnost općoj Crkvi, koliko su svojim služenjem i zauzimanjem ukorijenjene u Požešku biskupiju. Potom su voditeljice Ogranaka Udruge iz Virovitice, Pakraca, Lipika, Nove Gradiške i Požege izvijestile o radu o protekloj



godini. U drugome dijelu susreta profesor Luka Marijanović iz Đakova održao je duhovnu obnovu na temu »Zašto Bog pripušta patnju«. Slijedilo je zatim euharistijsko slavlje u crkvi sv. Lovre koje je predvodio biskup Škvorčević. Na misi i na Skupštini pjevao je zbor medicinskih sestara iz požeške Udruge kojem je biskup na svršetku zahvalio što i na taj način obogaćuju djelovanje Udruge. (Lj. M. • Snimio: Duško Mirković)

Svjedočenje u invalidskim kolicima



Na poziv Branka Šipure, župnika župe sv. Marka evanđelista u Markovcu Našičkom svetoj misi nazočila je vjeroučiteljica Nikolina Pavlović iz Našica. Ona je već 20 godina u invalidskim kolicima o čemu je svjedočila okupljenim vjernicima. Kada joj se u 16. godini dogodila teška nesreća, osjećala je gorčinu i neprestano postavljala pitanja: Bože, zašto se to meni dogodilo? Međutim, s vremenom je cijela obitelj shvatila da je potrebno prigrliti takav križ i s ljubavlju ga

nositi iz dana u dan. Sve su više navraćali u crkvu, u molitvi tražili snagu od Gospodina za dostojanstvo trpljenja. – Kao što vidite, uz sve ovo završila sam srednju školu i fakultet. Ne znamo zašto netko trpi bolest i teško stanje, ali znamo da svačiji život ima određeni smisao jer ne živimo sebi, živimo i zbog drugih. Živimo ostvarujemo Božji naum – kazala je Nikolina koja već 11 godina u SŠ Isidora Kršnjavoga u Našicama predaje vjeronauk. (L. Gerendaj • Snimila: Lidija Gerendaj)

Osnovana podružnica HKLD-a za Pakrac – Lipik – Daruvar



U prostorima Specijalne bolnice za medicinsku rehabilitaciju u Lipiku 31. siječnja osnovana je 22. podružnica Hrvatskog katoličkog liječničkog društva Pakrac – Lipik. Za prvog predsjednika izabran je dr. Oto Kraml. Udruga okuplja 14 liječnika iz Pakraca, Lipika i Daruvara.

— Naši članovi su visokoobrazovani zaposlenici u zdravstvu, udružili smo se s ciljem da promičemo kršćanska načela o zaštiti zdravlja naroda i zaštiti života od začeca do prirodne smrti. Detaljan program rada još sastavljamo, ali se već sada zna da planiramo organizirati stručna predavanja, obilježavati određene datume, primjerice Dan bolesnika ili dan našeg zaštitnika sv. Luke. Organizirat ćemo i hodočašća, a prvo od njih bit će ove godine u Voćin — rekao je dr. Kraml. Za dopredsjednicu podružnice izabrana je dr. Anđelka Gajšak-Špančić, dužnost tajnice obavljat će dr. Marica Topić, rizničarka je dr. Štefica Svetličić. Duhovni asistent podružnice je Matija Juraković. (V. Milković)

Dva desetljeća vjerske radijske emisije

Na blagdan bl. Alojzija Stepinca Radio Nova Gradiška obilježio je 20. obljetnicu emitiranja katoličke emisije „Dođi, Duše ljubavi i mira“ koju vodi novinarka Višnja Mikić. U okviru obljetnice 6. veljače gost emisije bio je fra Vjenceslav Janjić iz Borova Naselja, pokretač i prvi urednik emisije. Druga emisija, u znaku jubileja, emitirana je 13. veljače kada su gosti bili članovi Molitvene zajednice bl. Alojzija Stepinca iz Nove Gradiške koji su obilježili deset godina djelovanja. Voditelj zajednice od osnivanja je mladi novogradiški odvjetnik Jurica Borojević. (V. M.)



KANONSKA VIZITACIJA ŽUPE SV. LEOPOLDA MANDIĆA U POŽEGI

Poslanje je Crkve ostvariti Isusovu blizinu

Biskup Antun Škvorčević u pratnji tajnika Gorana Lukića obavio je 4. ožujka kanonsku vizitaciju u župi sv. Leopolda Mandića u Požegi. Pohod je započeo ujutro molitvom u župnoj crkvi na kojoj su uz župnika Vjekoslava Marića i župnog vikara Žarka Turuka sudjelovali vjernici, posebno brojna bila su osnovnoškolska djeca. Nakon župnikova pozdrava biskup je protumačio nazočnima značenje njegova jednodnevnog boravka u župi te rekao da ih je prvenstveno došao podsjetiti na Isusovu blizinu koja se ostvaruje po poslanju Crkve, posvjedočiti duboku pastirsku povezanost s njima i iz bližega se upoznati s prilikama u kojima žive.

Potom se biskup uputio u župni Dječji vrtić »Sv. Leopolda Mandića«, gdje među 120 djece jedan dio pripada jasličkom uzrastu. Po programu koji su izvela djeca biskup je mogao upoznati odgojnu atmosferu koja vlada u toj crkvenoj ustanovi. Put ga je zatim odveo u gradski Dječji vrtić »Cvjetna livada« gdje više od 300 djece različitih uzrasta slijedi nekoliko odgojnih programa.

U obližnjoj novijoj crkvi Milosrdnog Isusa biskup se susreo s vjernicima iz naselja Sajmište, a potom je na Groblju Krista Kralja nazočnima protumačio kako nebeska i zemaljska Crkva tvore jednu Isusovu stvarnost te je molio za sve koji počivaju na tom novom požeškom groblju. U Osnovnoj školi Dobriše Cesarića



susreo se s učenicima osmih razreda, a u zbornici sa svim djelatnicima i ravnateljicom Zvezdanom Krip. Na popodnevnom programu bio je pohod kapelici sv. Josipa Radnika u Bankovcima, zatim kapelici sv. Ivana Krstitelja u Marindvoru, kapelici Kraljice svete Krunice u Gornjim Emovcima te kapelici sv. Obitelji u Novoj Lipi. Na svim mjestima dočekali su ga vjernici radosni zbog prvog biskupova pohoda njihovu mjestu te im je nakon pozdrava župnika Marića i upoznavanja sa stanjem pojedine vjerničke zajednice biskup uputio svoju riječ i zajednički se s njima pomolio. U župnoj dvorani u Požegi biskup se susreo s članovima Župnog

ekonomskog i pastoralnog vijeća, volonterima Caritasa, članovima biblijske grupe, molitvene grupe, križarima, ministrantima i pjevačima. Svi su oni predstavili svoj rad, a biskup im je kazao kako Crkva nije organizacija, nego živi organizam, otajstvo prisutnog i djelatnog uskrsllog Isusa Krista u snazi njegova Duha, ali da organizacije pomažu da se što snažnije uključimo u taj organizam i živimo kao pripadnici njegova Tijela. Uputio im je riječi ohrabrenja i zahvale. Boravak u župi biskup je zaključio razgovorom sa župnikom, župnim vikarom i časnim sestrama te pregledom župnih knjiga. (I. I.)

ODRŽAN STRUČNI SKUP VJEROUČITELJA

Kako pomoći djeci iz disfunkcionalnih obitelji?

Udvorani sv. Terezije Avilske u Požegi 5. ožujka održan je stručni skup vjeroučitelja Požeške biskupije. Na početku skupa mr. Mario Rašić, predstojnik Katehetskog ureda, sve je pozdravio i najavio teme te predstavio predavače. Dr. Mirko Mataušić iz Zagreba govorio je

o problemima djece iz disfunkcionalnih obitelji kakvih je sve više te kako im vjeronauk može pomoći.

– Funkcionalna obitelj ona je koja svojim članovima pruža ono što im je potrebno na tjelesnoj, duševnoj i duhovnoj razini. Ako toga nema, onda obitelj ne funkcionira, odnosno unutar nje se stvaraju nezdravi odnosi, tzv. trokuti. Znači između dvije osobe uvlači se treća osoba da rješava problem. Ako se muž i žena dobro ne razumiju, pogotovo ako nema emocionalne veze, onda se u taj odnos uvlače djeca pa oni svoju vezu žive kroz djecu tako da od njih očekuju da im pruže ono što im ne može pružiti bračni partner. Djeca u takvom odnosu stradavaju jer počinju igrati uloge svojih roditelja te često postaju problematična – objasnio je dr. Mataušić.

Vjeroučitelji koji se susreću s

takvom djecom mogu im pomoći ponajprije da ih razumiju, da znaju zašto je to dijete takvo, a ne da misle da je neko dijete zločesto samo po sebi. Onoga trenutka kada vjeroučitelj razumije te probleme i kada je u stanju s takvim djetetom o tome razgovarati te mu pokazati da ga razumije, onda to dijete počinje drugačije funkcionirati i s njime se može uspostaviti kontakt. Vjeroučitelj, dodao je, mora za ovakve situacije biti osposobljen.

Psihologinja i psihoterapeutkinja Vesna Gračner govorila je o agresiji kod mladih, o porastu nasilja u školama, i to među djecom koja ne dolaze iz disfunkcionalnih obitelji. To je, kaže dr. Gračner, posljedica lošeg odgoja koji je počeo 70-ih godina prošlog stoljeća kao tzv. antiautoritarni odgoj u kojem se dijete pretvorilo u partnera. Stručni skup je završio psihodramom o nastajanju rana između druge i četvrte godine života te tematskom raspravom. (Lj. M. • Snimio: Duško Mirković)



ODRŽANA VJERONAUCNA OLIMPIJADA

Velički osnovnoškolci i virovitički klasičari najbolji

U Požegi je 18. veljače u organizaciji Katehetskog ureda održana vjeronaučna olimpijada za osnovne i srednje škole Požeške biskupije čija je tema ove godine bila »Marija –Isusova i naša majka«. Sudjelovalo je deset ekipa osnovnih škola koje su pravo na natjecanje izborili na prethodnim županijskim natjecanjima te 19 ekipa iz srednjih škola. Prvi dio natjecanja za osnovne škole održan je u Osnovnoj školi Julija Kempfa, a za srednje škole u Poljoprivredno-prehrambenoj školi u Požegi.

Program natjecanja vodila je s. Karolina Manda Mićanović, predsjednica Biskupijskog povjerenstva za vjeronaučnu olimpijadu osnovnih škola. U programu za osnovne škole, započetu molitvom, sudjelovali su učenici drugih razreda Katoličke osnovne škole u Požegi. Prije samoga natjecanja riječi pozdrava uputio je v.d. predstojnika Katehetskog ureda mr. Mario Rašić.

Drugi dio natjecanja za osnovne i srednje škole održan je u Dvorani sv. Terezije Avilske. Među osnovnoškolci-

ma pobijedila je ekipa OŠ I.G. Kovačića iz Velike: Josipa Galić, Ivana Lukić, Barbara Šebalj i Marija Prpić. Njihov je mentor vjeroučitelj Nikola Brković. Druga je bila ekipa OŠ Dobriše Cesarića iz Požege, a treća OŠ Vladimira Nazora iz Nove Bukovice.

Prvo mjesto za srednje škole osvojila je ekipa Katoličke klasične gimnazije iz Virovitice: Tomislav Bišćan, Nikolina Šandrk, Marijana Lanšćak i Vesna Sabo. Za natjecanje ih je pripremao vjeroučitelj fra Robert Perišić. Druga je bila ekipa iz požeške Gimnazije, a treća iz Katoličke klasične gimnazije iz Požege.

Sve su ekipe dobile priznanje za sudjelovanje na natjecanju, a prve tri ekipe posebno su nagrađene. Za prvo mjesto učenici su dobili *Bibliju*, za drugo mjesto *Novi zavjet*, za treće vrijedne knjige. Prvoplasirana ekipa iz osnovne i srednje škole predstavljat će Požešku biskupiju na državnoj vjeronaučnoj olimpijadi od 23. do 25. ožujka na Hvaru. (Lj. Marić • Snimio: Duško Mirković)



Katolička osnovna škola u Požegi tiskala prvi broj školskoga lista

Emanuel prati školska događanja, ali obrađuje i druge teme



Iako je Katolička osnovna škola u Požegi tek upisala drugu generaciju učenika koji su tek nedavno svladali abecedu, to im nije bila zapreka da izdaju prvi broj školskog lista *Emanuel* sredinom siječnja. Novinarsku družinu čini desetak učenika drugih razreda pod vodstvom novinarkе Ljiljane Marić. Mali su novinari uspjeli svladati i početnu novinarsku abecedu i u prvome broju zabilježili su sve ono što se događalo tijekom prvoga polugodišta u njihovoj školi i izvan škole, a u čemu su oni sudjelovali. Razgovarali su s biskupom dr. Antunom Škvorčevićem čijom je zaslugom i velikim trudom otvorena škola. Saznali su tako zašto je osnovana njihova škola, koji su bili omiljeni biskupovi predmeti tijekom njegova školovanja, što mu se nije sviđalo, kako se igrao kada je imao godinu kao oni te što je u tim godinama želio postati. Istražili su školsku kuhinju, što djeca vole, a što ne vole jesti, što bi izbacili s jelovnika, a što na njega stavili te što kaže stručnjak o prehrani djece. U rubrici *Kapljice dobrote* govori se o akcijama pomoći potrebitima u kojima su sudjelovali učenici škole, u *Duhovnom kutku* o molitvi, a u *Ekozovu* predstavljena je ekološka družina i kreativna radionica koja izrađuje ukrasne predmete od ekoloških materijala. Male novinare zanimalo je i kako postati policajac te čime se bave naši učenici izvan škole. U rubrici *Zanimljivosti* otkrili su nam tko je iz škole već postao ministrant te kako je nastala himna škole. *Emanuel* bi trebao izlaziti dva puta tijekom školske godine. (H. T.)

Stepinac u cerničkoj školi

Sadašnju Osnovnu školu Matije Gupca u Cerniku 20. lipnja 1939. godine posjetio je tadašnji nadbiskup Alojzije Stepinac. Na taj su se događaj učenici podsjetili upravo na blagdan našega blaženika. Uoči njegova blagdana napravljen je prigodni pano kroz sliku i riječ o životu blaženika i izložena je slika s faksimilom Stepinčevog potpisa kada je 1939. godine pohodio Cernik radi podjele sakramenta sv. krizme. Tom prigodom posjetio je školu i upisao se u spomenicu. Ravnatelj Mato Ordanić pronašao je to i dao uokviriti te traj-

no postavio u hol škole. Ispred blaženikove slike u holu škole upaljena je svijeća koja je gorila cijeli dan.

Svi učenici pogledali su u školskoj dvorani dokumentarni film *Moja je savjest čista* o blaženom Alojziju Stepincu. Učenici su dobili radne listove sa zadacima zatvorenoga tipa koja prate dokumentarni film. Nakon završenog filma cernički gvardijan fra Ante Perković izmolio je zajedničku molitvu blaženom Alojziju Stepincu te su se učenici uputili na nastavu. Obilježavanje blagdana priredila je vjeroučiteljica Ksenija Savi s

biblijsko-liturgijskom skupinom škole koja djeluje već devetu godinu. (R. V. i K. S.)



Caritas internationalis zahvalio biskupu za pomoć poplavljenima u Pakistanu

Direktor za humanitarne zadatke Caritasa internationalisa pri Papinskom vijeću »Cor unum« u Rimu Alistair Dutton poslao je požeškom biskupu Antunu Škvorčeviću pismo zahvale za dar od 127.000,00 kuna koji su vjernici Požeške biskupije prikupili za postradale u teškoj poplavi u Pakistanu prošle godine. »Riječi ne mogu izraziti moju zahvalnost za vašu velikodušnost.

Znam da će osobe kojima pomažemo znati neizmjereno cijeniti ono što će nam vaš doprinos omogućiti da za njih učinimo«, kaže među ostalim direktor Dutton i nastavlja: »Imao sam prigodu pratiti u Pakistanu napredak radova koje pakistanski Caritas s četiri druge organizacije – članice izvodi za one koji trpe zbog poplava iz mjeseca kolovoza. Ti programi uključuju sanitarne uređaje, pomoć u

prehrani, pitkoj vodi i zbjegovima, u kućnim potrepštinama za prehranu i spavanje te u svemu potrebnome za ponovno otvaranje škola, za zaštićene prostore koji služe djeci.« Direktor Dutton na kraju pisma kaže: »Bez velikodušnosti naših darovatelja, među kojima su i plemenite osobe iz Požege, koje su dale svoj doprinos kao odgovor na veliku nevolju, jednostavno ne bismo mogli sve to činiti.«

UČENICI KATOLIČKE OSNOVNE ŠKOLE POMOGLI OBITELJ JANKOVIĆ Sakupili novac za popravak bunara



Četvero učenika Katoličke osnovne škole u Požegi zajedno s ravnateljcem Ivicom Žuljevićem te voditeljem župnog Caritasa župe sv. Terezije Avilske Ivicom Grgićem posjetilo je 4.

ožujka obitelj Mirjane Janković koja s troje djece živi u teškim uvjetima u požeškom prigradskom naselju Šeovci. Učenici prvog i drugog razreda Katoličke osnovne škole za vrijeme produženog boravka u školi zajedno sa svojim učiteljicama, voditeljicom produženog boravka s. Karolinom Mićanović i Lucijom Lucić te učiteljima volonterima tijekom došašća izrađivali su različite adventske i božićne ukrase te sijali božićnu pšenicu. Sve to prodavali su u školi i subotom u požeškoj pješačkoj zoni. Na taj način prikupili su 5.000 kuna te darovali to obitelji Janković kako bi mogli napraviti bunar jer im se stari zarušio.

– Vodu sam morala donositi od susjeda, i za piće i za kupanje i pranje rublja. Zahvalna sam im što su mi dopustili da uzimam vodu, a sada sam zahvalna žu-

pniku Ivicu Žuljeviću, župnom Caritasu i učenicima škole što su mi pomogli i što sada vodu imam u dvorištu – ističe 36-godišnja gđa Janković, majka dvogodišnje Anemarije, četverogodišnjeg Josipa i osmogodišnje Amalijske, učenice prvog razreda. Uz brigu oko djece, posebno Amalijske koja boluje od mikrocefalije i koja je do sada bila već na tri operacije te koja ima umjetne kukove, posebno je brine kako djeci omogućiti normalno stanovanje. Najveća joj je želja djeci napraviti kupaonicu i sanitarni čvor jer sada se kupaju u sobi u koritu nakon što vodu zagrije na štednjaku. Kako nema kupao-nice, rublje pere ručno. Obitelj Janković živi od dječjeg doplatka te porodiljne naknade koju će primiti do navršene treće godine najmlađeg djeteta. (H.T. • Snimila: Ljiljana Marić)

BROJNE AKTIVNOSTI ŽUPNOGA CARITASA U POŽEŠKIM SESVETAMA

U pomoći potrebitima uključuju se i djeca i mladi

Caritas u župi Svih svetih u Požeškim Sesvetama aktivno je počelo djelovati prije pet godina. U njega je aktivno uključeno petnaestak volontera,



i to od osnovnoškolske djece, mladih do župljanki srednjih godina. – Lijepo je što uz majke dolaze i njihove kćeri koje idu u osnovnu školu i koje se na taj način već uključuju u karitativni rad i uče karitativno djelovati – ističe župnik p. Tomasz Cybula.

Župni Caritas redovno se uključuje u biskupijske karitativne akcije, posebno u Nedjelju Caritasa, a ima i svoje redovne župne akcije tijekom korizme i došašća. Organiziraju se akcije i izvan toga vremena u slučajevima kada je potrebno nekome pomoći kod nekih izvanrednih situacija kao što je bolest, neka nepogoda i sl. – Naši volonteri za različite akcije uvijek nešto pripreme za prodaju kako bi mogli prikupiti novac za određene po-

trebe, a prije svega za one u župi kojima je pomoć najpotrebnija. Prema njihovu popisu, u našoj župi je tridesetak takvih obitelji, što onih s više djece, što starijih i samih te bolesnih. Naši volonteri ih obilaze, popričaju s njima, saznaju što im je potrebno pa im onda pokušavamo pomoći. Za potrebe rada Caritasa volonteri peku kolače, ukrašavaju šalice i tanjure. Prodavali smo i tombole. Svaki put nastojimo smisliti nešto novo – kaže p. Cybula.

Caritasovi volonteri pomažu i u drugim prigodama tako su pomagali i pri pripremanju darova djeci za sv. Nikolu. Sastaju se jednom mjesečno kada razmatraju Božju riječ i dogovaraju se o novim aktivnostima. (Lj. M.)

PETEROČLANA OBITELJ MARAS IZ POŽEGE IMA ČETIRI INVALIDA

Unatoč teškom životnom križu, izbjeglištvu i podstanarstvu – šire optimizam

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Duško Mirković



Kada mi se netko požali da mu je jako teško, ja mu kažem da ću ga upoznati s obitelji Maras nakon čega će mu sigurno biti lakše. I bude tako. Tko god dođe kod njih, ogrije se njihovom radošću, optimizmom i vjerom unatoč teškom životnom križu. Nakon svakoga susreta s njima kući idem kao da letim jer ovdje se svi duhovno osvježimo – kaže časna sestra Mira Jelušić iz požeške župe sv. Leopolda Mandića koja u ovu obitelj dolazi jednom tjedno noseći im svetu pričest. A tko je ta čudesna obitelj Maras koja i u ovim teškim vremenima vraća osmijeh na lica ljudi i radost u srca?

Majka umrla od šoka

Zvuči gotovo nevjerovatno da je to obitelj u kojoj su četiri invalida: 67-godišnji otac Ivan, 38-godišnja kći Gordana, 36-godišnji sin Pejo i godinu mlađa kći Katica. O svima njime danonoćnu brigu vodi sestra i kći 39-godišnja Anđa.

– Nas troje bolujemo od progresivne bolesti distrofije mišića. Dok smo brat i ja u kolicima, najmlađa sestra još može malo po kući hodati uz tuđu pomoć, ali kada ide van, onda i ona ne može bez



kolica. Bolest se prvo pojavila kod brata kada je imao sedam godina. Tada su nas sve pozvali u bolnicu i utvrdili da još nas dvoje bolujemo od iste bolesti. Naša majka, kada je to prije 25 godina čula, od šoka je umrla – kaže najpričljivija Gordana koja se s obitelji u Požegu doselila kao izbjeglica 1992. godine iz Dervente.

Obiteljska Majka Tereza

Otac je već 40 godina u invalidskoj mirovini nakon što je doživio tešku prometnu nesreću u Švicarskoj. Danas ima i Parkinsonovu bolest. Unatoč progonstvu te podstanarstvu u Požegi gdje su do sada promijenili pet stanova, a koje su morali i prilagođavati svojim potrebama, ova obitelj širi nevjerovatan optimizam i radost koja se osjeti već pri prvom susretu. U njihovu privremenom domu zbog toga nema dana da ne dođe netko od njihovih brojnih prijatelja i susjeda koji su im uvijek spremni izaći ususret i pomoći. Svima su na svemu zahvalni, a najviše sestri Anđi bez čijih se ruku ne bi mogli ni obući, ni obući ni obaviti osobnu higijenu i otići na WC. Iako se odrekla svoga života kako bi se žrtvovala za svoju obitelj, ova »obiteljska Majka Tereza« ni u jednome trenutku nije zbog toga požalila, nego ih, dapače, s radošću posluhuje.

– Stalno sam u pokretu, stalno me netko treba i zove. Vjera je ta koja me drži, bez nje ne bih to mogla podnijeti. Hvala Bogu i fizički sam dovoljno jaka i zdrava – kaže Anđa.

Njezina obitelj smatra da je nepravedno zaključiti jer jedino ona koja u obitelji najviše radi brinući se o svima njima nema pravo ni na kakvu naknadu dok oni primaju invalidninu od 1200 kuna.

Zbog toga su se obraćali mnogim institucijama pa čak i premijerki, ali za sada svi samo obećavaju da će i takve osobe ući u zakon te za svoj rad primati plaću.

Bog nam daje snagu

Unatoč svemu tome, u ovoj obitelji nema knjave i obeshrabrenja, a najmanje se žale na bolest. – Samo sam Boga molila za snagu, i to mi je dao. On se uvijek pobrine za sve, tako da nitko ne treba očajavati – poručuje Gordana dodajući da im je najteže padalo često seljenje i neprilagođenost stanova invalidima. Zbog toga Udruga za razvoj i unapređenje pomagala i kvalitete življenja osoba s invaliditetom RH pokrenula je humanitarnu akciju za izgradnju obiteljske kuće ovoj obitelji. U to je udruzi sin Pejo prošli mjesec počeo raditi pomoćne administrativne poslove. Do sada se uspjelo prikupiti toliko novca da su kupili zemljište za gradnju kuće na čemu su neizmjerljivo zahvalni svima, a posebno pokretačima akcije Marinku Zeljku i Anti Brkiću. Svi koji žele pomoći obitelji mogu svoj novčani prilog uplatiti na žiro-račun 2484008-1105535172 otvoren u Raiffeisen banci.

Ne treba očajavati

– Svima bih preporučila da mole i da čitaju Sveto pismo, posebno Evanđelje jer u njemu su svi odgovori. Bog se uvijek pobrine za sve tako da ne treba očajavati. Dok se mnogi pitaju zašto je baš njemu poslana neka poteškoća, ja kažem: »A zašto ne meni?« Boga sam u ovoj svojoj teškoći života molila jedino za snagu i On mi ju je dao – svjedoči Gordana koja je kao i njezine sestre članica Vojske Bezgrješne od 1995. godine, a to znači da svaki dan mole kronicu. Isto tako, član je Apostolata molitve te već tri godine u noviciatu Franjevačkog svjetovnog reda. U slobodno vrijeme bavi se zlatovezom.



Višestruki prvak Hrvatske

Pejo Maras već je deset godina član požeškog boćarskog kluba Nada koji okuplja invalide. Višestruki je prvak Hrvatske u boćanju za osobe s invaliditetom. – Jako sam zadovoljan što takav klub postoji u Požegi i što se možemo na neki način rekreirati. Čovjek se osjeća vrjedniji kada može postići neki rezultat – kaže Pejo. Jako mu puno znači što može živjeti u obitelji zahvaljujući sestri Anđi koja mu pomaže jer da nema nje, završio bi u nekom domu.

Održan sedmi susret obitelji s brojnom djecom Požeške biskupije

Drage obitelji, vi ste hrvatska budućnost

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Duško Mirković



Uz blagdan Svete obitelji u Požegi je održan sedmi susret obitelji s petero i više djece iz Požeške biskupije, za sada jedinstven u Hrvatskoj. U biskupiji ima više od petsto takvih obitelji koje imaju oko 2700 djece. Susret je počeo euharistijskim slavljem u požeškoj katedrali sv. Terezije Avilske koje je predvodio biskup dr. Antun Škvorčević. Pozdravljajući pre-

punu katedralu djece i njihovih roditelja, u uvodu slavlja biskup je kazao kako je pred našim očima dijete Isus položeno u jaslice u siromaštvu jedne štalice. – U tom djetetu Bog je položio svoju pobjedničku snagu života nad smrću i dozvao nam u svijest kako se ta pobjeda života događa u rađanjima novih ljudi. Vama, koji opredijeljeni za život primete novu djecu, od srca čestitam što razumijete jaslice i što ste se s Bogom svrstali na stranu života – poručio je biskup.

Tužna je činjenica, nastavio je, da i danas ima onih koji rade protiv života, koji su sudionici ubojstva nedužne djece abortusom i drugim načinima. Biskup je sve pozvao da mole za ta nedužna mala bića, ali i za one koji ne služe životu, kako bi se opredijelili za život.

U homiliji biskup je kazao kako obitelji s brojnom djecom zaslužuju poštovanje koje im i on osobno želi izreći na ovakvom susretu. U javnom političkom životu, na-

stavio je, razmišlja se na koji način Hrvatskoj osigurati bolju budućnost te se u tom pogledu nastoji poboljšati gospodarska situacija jer se misli da je materijalno ono što osigurava budućnost. – Želim vam danas reći, drage obitelji, da ste vi hrvatska budućnost, čovjek je hrvatska budućnost. Pokatkad u skromnim ili čak siromašnim uvjetima, prihvaćate život, žrtvu iz ljubavi, i na taj način najbolje izgrađujete budućnost naše zemlje. Ta žrtva iz ljubavi donosi smisao i sreću životu daleko veću od bilo čega drugog – kazao je biskup Škvorčević. Na svršetku slavlja sve je obitelji povjerio Gospi Voćinskoj.

Susret je završio u sportskoj dvorani Grabrik gdje je organiziran prigodan program u sklopu kojeg je biskup pročitao pismo koje je za ovu prigodu uputio obiteljima s brojnom djecom. Svaka obitelj primila je i novčani dar kao što ga dobije i prilikom krštenja petog i svakog daljnjeg djeteta.

Predstavljene katehetske radionice »Mozaik obiteljskih prava«

Podići svijest o vrijednosti sakramenta braka

Uorganizaciji Centra *Pro vita et familia* Požeške biskupije u Biskupskom domu u Požegi 22. siječnja predstavljene su katehetske radionice »Mozaik obiteljskih prava« namijenjenih radu s



obiteljima u pripremi prvog Nacionalnog dana obitelji. Jedinstvenu katehetsku građu predstavio je dr. Petar Krešimir Hodžić, voditelj Ureda HBK za obitelj, sa suprugom Rafaelom i suradnicima Katarinom i Antom Zubak iz Virovitice. Dr. Hodžić je objasnio kako se radi o 15 kateheza proizašlih iz Povelje o pravima obitelji Svete Stolice, a temeljni im je cilj promocija braka i obitelji u društvu te podizanje svijesti o vrijednosti sakramenta braka. Naglasio je veliku važnost našeg prvog Nacionalnog obiteljskog dana, posebno zato što prvi put Sveti Otac predvodi slavlje jednog Nacionalnog obiteljskog dana. Kazao je kako je do sada vodio predstavljanje radionica u više biskupija, a samo je u Požeškoj naišao na sustavan

rad s obiteljima, najprije na biskupijskoj, zatim dekanatskoj i župnoj razini. Predstavljene kateheze vrlo su kvalitetno rađene, po najnovijim metodološkim spoznajama učenja, a radili su ih stručnjaci raznih profila okupljeni oko dr. Hodžića. Ciljana skupina su im bračni parovi, odnosno obitelji u župama, koji bi trebali činiti jezgru župnog obiteljskog pastoralala. Svi sudionici, bračni parovi i svećenici, zadovoljni su predstavljanjem i sadržajem kateheza jer se radi o nečem novom i kvalitetnom što do sada nisu imali prilike vidjeti i čuti. Nakon ovoga predstavljanja biskupijski Centar je počeo s organiziranjem radionica po župama. (Lj.M. • Snimio: Duško Mirković)

Dan braka proslavili obnovom bračnih zavjeta

Brak je zajednica u kojoj se polazi od toga da se usreći drugoga

Dana braka u župi sv. Augustina u Velikoj koji se inače u Crkvi slavi druge nedjelje u veljači proslavljen je 13. veljače, dan uoči sv. Valentina, drugog zaštitnika župe. Misno slavlje predvodio je župnik Mario Sanić. Na taj dan su bračni parovi koji slave 25 i 50 godina bračnog zajedništva obnovili bračne zavjete. To su bili Martin i Ruža Soldo te Adam i Olga Ivanešić koji su u braku 50 godina te Zvonko i Ana Petrušić i Drago i Slavica Mautner koji imaju upola manje bračnog staža.

– Bračni je život dar Božji. Bog je već u edenskom vrtu rekao prvim ljudima, mužu i ženi, da žive zajedno. Zajedništvo muža i žene Isus Krist je uzdigao na najviše dostojanstvo darujući ih jedno drugome upravo kroz sakrament – istaknuo je preč. Sanić. U homiliji je kazao kako je u braku važno da se zna prepoznati veličina dobrote i ljubavi koju supružnici pružaju jedno drugome iz dana u dan. – Brak je takva zajednica koja polazi od toga da se usreći drugoga. Tamo gdje se čovjek okreće samo sebi, tražeći svoj mir i zadovoljstvo, u takvom braku dolazi do nemira i nesklada, do manjka ljubavi i iskrenog odnosa i poštivanja među bračnim drugovima što se onda prenosi i na djecu – kazao je župnik Sanić. (Lj. M. • Snimio: Duško Mirković)





DRAGICA ŠUVAK, DOBITNICA BISKUPIJSKE PLAKETE ZA ISTRAŽIVANJE VOĆINA

Već na prvom susretu hodočasnička crkva prirasla mi je srcu

Razgovarala: Ljiljana Marić • Snimili: Dragutin Šantoši i Duško Mirković

Već godinama Požeška biskupija za svoj Biskupijski dan vjernicima laicima, koji se na poseban način angažiraju, uručuje biskupijsku plaketu zahvalnosti. Prošle godine dobila ju je Dragica Šuvak, ravnateljica Zavičajnog muzeja Slatina i dopredsjednica slatinskog Ogranka Matice hrvatske za rad na istraživanju povijesti voćinskog svetišta o čemu je pisala u knjizi *Povijesna i kulturna baština Voćina i Voćin – novi prilozi za povijesnu i kulturnu baštinu*. O voćinskim hodočasnicima objavila je članak u Matičinu listu *Zavičaj* te ovo mjesto predstavila i na predavanjima u Zagrebu, Virovitici i Voćinu.

Vrhunska graditeljska baština

• Kako je počelo Vaše zanimanje za grad Voćin?

– Kada sam prije 27 godina došla raditi u Slatinu, moj posao je bio da prvo prikupljam građu i formiram zbirke Zavičajnog muzeja Slatine. Kako nisam Slatinčanka, krenula sam u obilazak terena jer nije bilo ni sakupljene građe ni pisanih podataka o slatinskoj kulturnoj baštini. Obišla sam sva naselja pa tako i Voćin koji je bio drugačiji od svih ostalih mjesta. Zemljopisno me jako podsjećao na moj rodni Markuševac, a hodočasnička crkva odmah mi je prirasla srcu jer sam i sama kao dijete išla na hodočašće u Mariju Bistricu pa i pješke. Od tada me počela zaokupljati ta crkva i nekako nisam željela vjerovati da o njoj nema podataka. Naime, crkva je u Drugom svjetskom ratu bila zapaljena i tada je izgorio njezin inventar, a vjerovalo se i da je tada izgorio i najveći dio dokumentacije o njoj. Kasnije sam imala prilike upoznati tadašnjeg župnika Antuna Prpića i vidjeti da je župna spomenica iz 19. stoljeća sačuvana i da obiluje vrijednim podacima i o svetištu i o samome Voćinu. U stručnoj literaturi povjesničara umjetnosti pronašla sam podatke o crkvi kao vrhunskom primjeru graditeljske baštine kasnoga srednjega vijeka, iz vremena gotike.

• Je li se odmah javila ideja kako bi bilo dobro napisati knjigu o Voćinu?

– Počela sam čitati stručne i znanstvene radove o crkvi ili se u njima na neki drugi način spominjao voćinski kraj. Međutim, gotovo nitko nije pisao samo o Voćinu, već su tekstovi obuhvaćali puno šire teme ili područje, a uz to svi su ti radovi

bili objavljeni po različitim časopisima, zbornicima i knjigama. Sve je to trebalo preslikati, slagati u mape, ali kako je materijala bilo sve više, trebala mi je prvo kutija, a danas skoro i cijeli ormar. Došla je i 1991. godina kada smo obnovili rad Matice hrvatske koja je na razini cijele Hrvatske pokrenula tiskanje starih razglednica iz sredina na kojima djeluje. Pregledavajući muzejsku zbirku razglednica tiskanih krajem 19. i početkom 20. stoljeća, vidjela sam da ima ne samo velik broj razglednica voćinske tematike, nego i mnoštvo raznolikih dokumenata. Od te ideje da napravimo kalendar starih razglednica nastala je ideja da se to sve sakupi i objavi u knjizi koju smo nazvali *Povijesna i kulturna baština Voćina*.

Nismo se dovoljno bavili baštinom

• Kakav je odjek postigla knjiga?

– Knjiga je objavljena 2000. godine, a promovirana uoči Euharistijskog kongresa Požeške biskupije. U njoj su objavljeni tekstovi koji su se meni činili najvažniji. Pisali su ih eminentni hrvatski znanstvenici, povjesničari, povjesničari umjetnosti, arhitekti. Dodatni poticaj bio je i taj što je crkva, najvrjedniji spomenik graditeljske kulture koji imamo na ovom prostoru, bila porušena u Domovinskom ratu i započela je njezina obnova. Knjiga je objavljena u tisuću primjeraka, a u vrlo kratkom roku prodano je više od 700. Otišla je širom svijeta.

• Zašto je već nakon pet godina izašla nova knjiga?

– Usprkos obilju sakupljenog materijala o Voćinu, vidjelo se da se pojedini tekstovi, pa i podatci ponavljaju. Podrazumijeva se da nismo mogli, niti znali, sakupiti baš sve što je objavljeno o Voćinu, ali iskreno rečeno, činilo mi se da su znanstvenici naše područje dosta zapostavljali u svojim istraživanjima. Možda je izlazak te prve knjige bio poticaj da dobijemo nove, do tada nepoznate priloge, za koje bi bilo šteta da se ne objave. Jedan vrijedan povijesni dokument sačuvan je u arhivu u Budimpešti i pronađen zahvaljujući dr. Stanku Andriću te objavljen na hrvatskom i mađarskom jeziku. Tu su i priče Nore Szarvas, bake dr. Maje Bošković-Stulli, objavljene u originalu na njemačkom i u prijevodu na hrvatski jezik. Znaite, koliko god nam se čini da je naša,

mislim slatinska, kulturna baština slabo opisana, pa i valorizirana, toliko možemo sami sebi predbacivati da smo se u stvari mi sami nedovoljno bavili njome. Tako se nije bilo teško odlučiti i 2005. godine objavljena je druga knjiga *Voćin – novi prilozi za povijesnu i kulturnu baštinu*.

Barbarski čin

• Kako ste doživjeli tragičnu sudbinu voćinske crkve u domovinskom ratu?

– Cijelo vrijeme Domovinskog rata bila sam u Slatini. Na crkvu je bila postavljena zastava koja je označavala zaštićeni spomenik kulture, pa se činilo da je zaštićena. Na kraj pameti nam nije bilo da bi na kraju 20. stoljeća, rekli bismo u najvišem stupnju razvoja civilizacije, netko srušio crkvu koja je tamo već 500 godina, a kamoli da bi se mogao dogoditi masakr primjeren barbarskim vremenima nad nedužnim stanovništvom, samo zato jer su bili Hrvati. To što se dogodilo čovjek jednostavno ne može pojmiti, pogotovo ne može pojmiti da se tako nešto može namjerno dogoditi. U prvom trenu osjećaj tuge zbog ljudske tragedije bio je daleko veći od šoka da je crkva stradala. Drago mi je što se danas crkva obnavlja u svom prvobitnom izgledu. Pribojavala sam se, poznavajući prijašnja rješenja, da će se graditi potpuno nova suvremena crkva. Bila bi to šteta jer, s obzirom na činjenicu da je skoro pola svoga vijeka bila bez krova i na svoju sudbinu stalnog namjernog rušenja i opetovanog obnavljanja, ta crkva, prije svega, na ovome mjestu predstavlja simbol vjere i opstojnosti hrvatskoga naroda, a tek potom simbol jednog povijesnog graditeljskog razdoblja.





Župa sv. Petra i Pavla u Kaptolu jedna je od najstarijih župa u Požeškoj biskupiji. Prvi put se spominje davne 1221. godine kao Zborni kaptol sv. Petra koji je osnovala Pečuška biskupija. Naselje se tada zvalo Podgrađe. Tek odlaskom Turaka i kanonika mjesto dobiva naziv Kaptol. Sve do dolaska Turaka župom upravljaju kanonici, a župnika postavlja prepošt. Danas ima blizu 3.400 vjernika

Škola za odgoj svećenika

– Organizira se i školstvo, a Pečuška biskupija imala je i školu za odgoj svećenika. Može se reći da su tu povijesni začeci buduće biskupije i to zahvaljujući Pečuhu – kazao je župnik Nikola Jušić.

Izgonom Turaka iz Slavonije kaptolačku utvrdi i crkvu, koja je u to vrijeme bila porušena, dobivaju srijemski biskupi koji tu rezidiraju sve do sjedinjenja Bosansko-đakovačke i Srijemske biskupije. U Kaptolu su stolovala tri srijemska biskupa. Njihovim odlaskom sadašnja utvrda Stari grad i dobro postaju vlasništvo đakovačkog Stolnog kaptola. Krajem 19. stoljeća to je prodano vlastelinima.

Gradnja sadašnje župne crkve i kuće počela je dolaskom srijemskih biskupa. Prije toga postojala je drvena župna crkva na mjestu gdje je sada štagalj u župnom dvorištu, a oko nje bilo je groblje. U župi postoji šest filijalnih kapela, najstarija je ona u Češljakovcima posvećena Imenu Isusovu. Građena je u gotičkom stilu, ali je kasnije, u vrijeme gradnje župne crkve barokizirana. Zbog nestručnih obnova izgubila je svoj prvotni izgled. U planu su istražna ispitivanja te izrada dokumentacije za njezinu te-

ŽUPA SVETOG PETRA I PAVLA U KAPTOLU

U kaptolačkoj utvrđi su stolovali srijemski biskupi

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Duško Mirković

meljitu rekonstrukciju. Stručnjaci vjeruju da njezine stropne slike potječu iz 18. stoljeća. Ostale kapele novijeg su datuma.

Ugrađene moći bl. Ivana Merza

Vanjska i unutarnja temeljita obnova župne crkve počela je 1999. godine za vrijeme pokojnog župnika Vladimira Viraga i završena je nakon deset godina. Obnovljenu crkvu blagoslovio je biskup dr. Antun Škvorčević. Tom prigodom u novi kameni oltar crkve ugrađene su relikvije bl. Ivana Merza čija je zidna slika prije toga naslikana iznad kora crkve. Sadašnji župnik Nikola Jušić u župu je došao u kolovozu 2008. godine, on je i započeo je temeljitu obnovu župne kuće, zaštićenog spomenika kulture, najprije njezina krovišta, a potom i unutrašnjosti.

Aktivan Caritas

U župi su unazad dvije godine pokrenute brojne pastoralne aktivnosti. Zbor pod vodstvom vjeroučiteljice Ljubice Maljur još se više aktivirao, a u grupu čitača osim mladeži uključuju se i stariji župljani te se počelo ozbiljnije raditi na pripremama za nedjeljna misna slavlja. Pred Božić 2008. godine osnovan je Caritas koji je postao jedan od najaktivnijih u biskupiji. Osim grupe stalnih volontera za širih caritativnih župnih akcija, i do stotinjak župljana uključuje se u rad. Osim već redovnih akcija pečenja kolača kroz korizmu i došašće, volonteri izrađuju različite prigodne ukrase i uporabne predmete kako bi redovno pomagali potrebitima u župi, ali i školarcima, studentima te bolesnima.

Cijelu noć hodaju za križem

Osim redovnih susreta biblijske grupe te rada s ministrantima, u župi se dva puta godišnje održavaju i duhovne obnove za djevojčice koju vode redovnice Družbe Marijinih sestara. Uskoro se počinje moliti i živa krunica za koju se prijavilo 160 župljana. – U župi se tijekom korizme održava i jedinstveno pješačko hodočašće. Iz sjedišta župe svake nedjelje hodočasti se u drugu filijalu župe te se na taj način stvara lijepo zajedništvo – ističe župnik Jušić.

Od 2009. godine vjernici župe noć s Velikoga četvrtka na Veliki petak probdiju ne



samo u molitvi nego i u hodu za križem kada obidu sva sela župe. Na taj način pokušavaju zajedno s Isusom Kristom proživjeti ono što se njemu događalo u noći Velikog četvrtka, a to su izdaja, muka i smrt. – Pokušali smo poslušati riječi koje je Isus uputio svojim učenicima: Zar niste mogli jednu uru probdjeti sa mnom? Mi smo s njime odlučili bdjeti i moliti cijelu noć. Molimo za cijelu Crkvu, za našu biskupiju, narod i našu župu – ističe župnik koji je posebno radostan što se toj pobožnosti odazvao velik broj mladih.

U župi se organiziraju i redovna hodočašća. Osim u Mariju Bistricu i Voćin, kamo odlazi i velik broj pješaka, već drugu godinu organizira se i hodočašće Gospi Tekijskoj u Petrovardin te posjet srijemskom biskupu kako bi se obnovila povijesna povezanost ove župe i srijemskih biskupa.

– Mogu reći da je ovo jedna od aktivnijih župa jer se na misnim slavljinama i na ostalim pobožnostima okuplja lijep broj vjernika među kojima ima dosta muškaraca. Prošle godine podijeljeno je 36.000 pričesti što je pokazatelj aktivnog sakramentalnog života. Imamo i značajan broj duhovnih zvanja, iz ove župe je pet djelujućih svećenika i tri časne sestre – ističe župnik Jušić koji je zadovoljan i suradnjom s općinom i školom.



U DARUVARU PREDSTAVLJEN ZBORNIK RADOVA O BISKUPU JOSIPU SALAČU

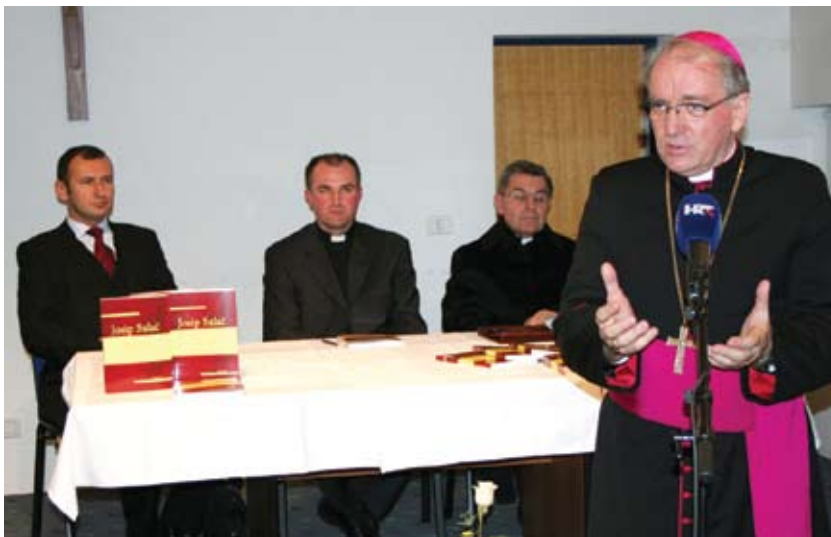
Otrgnuti zaboravu skromnog, a velikog čovjeka

Piše i snimio: Goran Lukić

Udvorani župe Presvetog Trojstva u Daruvaru 22. siječnja predstavljen je Zbornik radova sa Znanstvenoga skupa o stotoj obljetnici rođenja biskupa Josipa Salača. Tome činu nazočio je požeški biskup Antun Škvorčević, a s njime i kanonici požeškoga Stolnoga kaptola, svećenici Zapadno-slavonskoga arhiđakonata, sadašnji gradonačelnik Daruvara Dalibor Rohlik i njegov prethodnik Zvonimir Cegledi, pisci pojedinih radova u Zborniku te drugi uzvanici. Zbornik su predstavili Slavko Slišković, profesor na Katoličkom bogoslovnom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, koji je uz Požešku biskupiju bio suorganizator Znanstvenog skupa o Salaču, Stjepan Kožul, kanonik Prvostolnog kaptola zagrebačkog, i Ivica Žuljević, urednik Zbornika. Slišković je u svom izlaganju predstavio Zbornik s povijesnog stanovišta, prikazavši doprinos pojedinog rada poznavanju lika Josipa Salača, odgojitelja u zagrebačkom bogoslovnom sjemeništu i pomoćnog biskupa. Stjepan Kožul progovorio je o biskupu Salaču iz vlastitoga iskustva, po sjećanjima iz bogoslovskih dana i vremena kada je s biskupom surađivao na Nadbiskupskom duhovnom stolu u Zagrebu. Ivica Žuljević u svom je nastupu istaknuo želju bi-

skupa Škvorčevića i Požeške biskupije da Znanstvenim skupom o Josipu Salaču, tiskanjem Zbornika radova i drugim akcijama otrgnu zaboravu tog skromnog, a velikog čovjeka, podrijetlom iz sadašnje požeške mjesne Crkve.

Biskup Škvorčević istaknuo je kako pojedini radovi u Zborniku znanstvenim putem nastoje ocrtati lik biskupa Salača, njegovo djelovanje, sve ono što nazivamo poviješću, dugovanu ljudskim zahvatima. Istaknuo je kako nam njegov lik snažno svjedoči da povijest u konačnici nije naše ljudsko – nego Božje djelo jer joj samo on može dati smisao i cilj, a da to prepoznaje onaj koji osobama i događajima pristupa vjerničkim pogledom. Spomenuo je nemalo značenje činjenice da je nadbiskup Alojzije Stepinac u vrijeme II. svjetskog rata dao Josipu Salaču, po narodnosti Čehu, važnu ulogu u odgoju budućih svećenika Zagrebačke nadbi-



skupije i kako su Salač i njegovi odgajanci u to doba živjeli pripadnost Crkvi kao Isusovu djelu, a ne nacionalnoj tvorevini, koju je kasnije komunistički sustav želio zlorabiti baš na toj razini, nastojeći Crkvu u Hrvatskoj odvojiti od Apostolske Stolice. Predstavljanje Zbornika, dodao je biskup, upravo na 103. biskupov rođendan prigoda je da Bogu zahvalimo za sve što je kroz tog čovjeka ostvario na našim prostorima kao sastavni dio svoje povijesti spasenja.

Koncert s predznakom marijanske duhovnosti

Piše: Sanja Najvirt • Snimio: Duško Mirković



Orguljaškim koncertom maestra Alena Kopunovića Legetina 27. veljače u požeškoj je katedrali otvoren ovogodišnji koncertni ciklus. Odabir skladbi u kojima se slavi Gospin lik u zvukovnoj ornamentici orgulja nije slučajna. Glazbeni je to uvod u obilježavanje Godine Gospe Voćinske u Požeškoj biskupiji.

Marijanska duhovnost izvijala se iz srednjovekovnih gregorijanskih korala, izvirala iz složene barokne polifonije, jednako intonirala romantičarsku Lisztovu

melodioznost. Uvijek je to činila podvlađeni duboku sakralnost motiva, ne samo u smislu liturgijskih elemenata, već i glazbeno umjetničke doživljajnosti.

– Želio sam ovim koncertom prikazati onaj dio orguljaške baštine koji je izrazito marijanskoga karaktera. Skladatelji su uzimali marijanske motive iz gregorijanskih korala, iz teksta Evanđeoskog hvalospjeva, molitvi Ave Maria, stvarajući djela izvanredne ljepote i snage. Slavili su i hvalili Marijin lik kroz minula stoljeća, a čine to do danas. Na koncertnom programu to je izbor od 15. stoljeća s koralnim preludijem Arnolda Schlicka preko baroknih himni majstora Dandrieaua i Pachelbela do suvremenih skladatelja – kazao je mo. Alen Kopunović Legetin.

Marijanskoj je poveznici kroz minula glazbena stoljeća svakako pridonijela i sjajna Boellmanova Gotička suita op. 25 čija je izvedba prethodila nesvakidašnjoj koncertnoj kulminaciji i ujedno njegovoj završnici. Tako je vrhunac koncertne večeri zasigurno bila rijetko izvođena

antifona suvremenoga francuskoga skladatelja Marcel Duprea. Impresionistička je to zvukovna inačica pjesme Zaručnice, jednog od biblijskih prizora Pjesme nad pjesmama koja svojom alegorijom i uzvišenošću jednako intrigira i suvremene, ovodobne skladateljske opuse.

Prvi koncert zbora župe sv. Josipa

Na blagdan Krštenja Gospodina u župnoj crkvi sv. Josipa u Slatini nakon večernje svete mise svoj prvi koncert održao je mješoviti župni zbor svetoga Josipa. Na taj način želio se prikazati trud, rad i zalaganje članova zbora kako bi animiranje liturgije bilo što svečanije, ali i pokazati, što je naglasio i župnik mons. Vladimir Škrinjar, „kako jedan amaterski zbor može zvučati izvan same liturgije, gotovo kao profesionalni“. Župni je zbor nastao na temeljima zborova koji su djelovali pod vodstvom pokojne sestre Celine Mušak, dugogodišnje orguljašice u Slatini, te pokojnoga orguljaša Vladimira Madeckija koji su ostavili dubok trag na liturgijsko pjevanje u ovoj crkvi. Zbor je koncertom ujedno obilježio osam godina svog djelovanja pod vodstvom Darija Vrbaslije. U njemu pjeva tridesetak pjevača uz orguljašku pratnju Kreše Sadaka. Njeguje pučko dvoglasno, ali i višeglasno sakralno pjevanje, ponajčešće prema pjesmarici *Cithara octochorda*, te izvodeći skladbe i obrade skladbi raznih autora kao što su J. Stahuljak, N. Kedrov, I. Kokot, F. Dugan, ali i suvremenih skladatelja od kojih su najznačajniji A. Igrec, M. Martinjak, A. Kopunović Legetin te mnogi drugi. (Antonio Vrbaslija)

JOSIP MARTINAC, VOĆINSKI ŽUPNIK KOJEGA SU 1943. GODINE UBILI PARTIZANI

Božjom providnošću spasio je od ratnih razaranja sliku Gospe Voćinske

Pišu: Tomislav Radonić i Ljiljana Marić • Snimio: Duško Mirković

Poznati voćinski župnik Josip Martinac rođen je 25. studenoga 1905. godine u Borkima, malom selu na Papuku, u župi Voćin. Roditelji su mu bili šumski radnici doseljeni iz Gorskog kotara. Pučku školu polazio je u Voćinu, gimnaziju u Požegi i Travniku, a studij teologije u Zagrebu. Nadbiskup msgr. dr. Antun Bauer zareadio ga je za svećenika 29. lipnja 1930. godine. Mladu misu, u nazočnosti brojnih vjernika, služio je u Voćinu 2. srpnja 1930. godine.

Marljiv i požrtvovan

Kapelansku službu obavljao je od 1930. do 1932. godine u Novoj Bukovici. Župnik je u Krapju od 1932. do 1935. godine, a potom u Voćinu do smrti 1943. godine. Bio je tiha i povučena osoba, nadasve marljiv i požrtvovan u obavljanju svoje svećeničke dužnosti. Posebnu je brigu posvetio uređenju voćinske crkve uvođenjem električne rasvjete i narudžbom oslikavanja prozora u kapelici i uređenjem stropa, koji zbog ratnih prilika nisu postavljeni.

Božja providnost je htjela da župnik Martinac 14. rujna 1940. godine, vjerojatno po nekom posebnom nadahnuću sluteći zlo koje je nadolazilo s Drugim svjetskim ratom, pohrani u Dijecezanski muzej u Zagrebu sliku Majke Božje iz 1770. godine, čašćenu pod nazivom Majka od Utočišta i tako je u svojevrsnom izbjeglištvu sačuvana od nadolazećih ratnih razaranja koja, nažalost, nisu zaobišla ovu crkvu. Ona je 8. svibnja 1944. godine zapaljena, teško oštećena i ostala je bez krova. Uz velike napore mnogih Marijinih štovatelja iz domovine i inozemstva godinama je mukotrpno obnavljana.

Svjedok Marijine milosne prisutnosti

Dragocjeni lik Gospe od Utočišta povijesni je svjedok višestoljetne Marijine milosne prisutnosti u Voćinu i neprekinutog hodočasničkog okupljanja njezinih štovatelja iz Slavonije i drugih hrvatskih krajeva. U novije vrijeme hodočašća u Voćinu odvijala su se oko kipa Majke Božje Lurdske koji je kao ispunjenje svoga zavjeta darovala jedna osoba nakon čudesnog ozdravljenja, ali je i on nestao u ruševinama crkve.

Na slici Gospe od Utočišta, koju je Johann Mihaljewitch 1826. godine obnovio, lik je Majke Božje pod baldahinom, koja u desnoj ruci drži dijete Isusa, a zlatno žezlo u lijevoj ruci. Isus i Marija, odjeveni u bijelo svilenom odijelo od broketa sa zlatnim srcima na prsima, imaju krunu na glavi. S obje strane lika stoji po jedan anđeo koji nosi rokoko medaljon s natpisom: desni „Maika od Utocsishcsa“ a lijevi „Mutter der Zuflucht“. Očito da je ova slika, ulje na platnu, imala sasvim određeno kulturno značenje kad se tako brzo pokazalo potrebitim restaurirati je.

Izmišljena optužba

Tijekom vremena župna crkva Pohoda Majke Božje u Voćinu bila je pastoralni centar, a od kraja 19. stoljeća do II. svjetskog rata, hodočasnička crkva središnje i zapadne Slavonije.

Izmišljenom i podmetnutom optužbom da je spremao oružani ustanak protiv NOP-a u oslobođenom Voćinu, a u toku 1941. vršio masovna nasilna prekrštavanja na području svoje župe, partizani su u ožujku 1943. godine zatočili župnika Martinca u župnom dvoru u Voćinu, a potom ga 18. ožujka odveli preko Slatinskog Drenovca u nepoznatom pravcu. Prema saznanjima, voćinskog su župnika partizani mučili i ubili 22. ožujka 1943. godine u papučkim šumama.

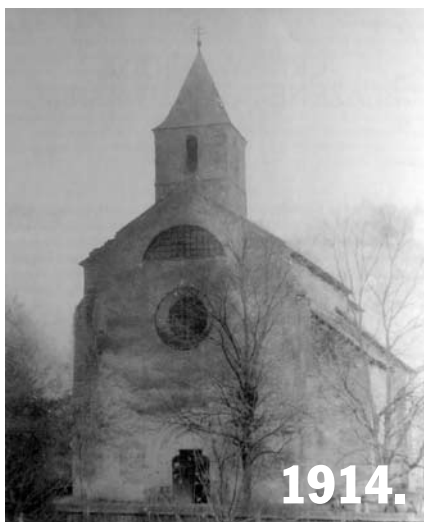
Komunistički sud svoje je tvrdnje potkrijepio izjavama dviju osoba: Ivana Jankovića i Milice Dobrijević. Njihove su riječi bile dostatne da



župnik Martinac bude ubijen iako ga tužitelji nisu teretili konkretnim optužujućim djelima. Marko Trstenjak smatra da je župnik Martinac ubijen zbog osvete tamošnjih četnika koji su od 1943. godine promijenili odore i svi se odreda proglasili partizanima. Orahovački župnik Ivan Đanić, dva i pol mjeseca prije nego što su ga ubili partizani, piše o smrti župnika Martinca Nadbiskupskom duhovnom stolu u Zagreb.

»Strijeljan po zaslugi«

»Ne za širu javnost, nego samo za Preč. Naslov, priopćujem slijedeću, neugodnu i žalosnu vijest: Vlač. g. Martinac, župnik u Voćinu, strijeljan je prošloga mjeseca u šumi. Optužba ga tereti, da je organizirao omladinski ustanak protiv šume i da je u vezi s time, pronađeno u župnom dvoru lakog i teškog oružja. Izdala ga je, navodno neka djevojka. Strijeljan je iza preslušanja i osude, neprimjetno u hodu, samokresom u zatiljak. Prema tome, nije mučen. Prošle nedjelje, boravilo je ovdje divizijsko zapovjedništvo iz šume, pa je jedan član toga zapovjedništva prije podne došao k meni, sa željom, da mu kažem hoću li poslije podne biti kod kuće, jer da želi zapovjedništvo doći k meni, da me informira o faktičkom stanju stvari župnikove u Voćinu, »koji je strijeljan po svojoj zaslugi«. Medjutim, poslije podne naišla je manja skupina naše vojske, pa su se oni razili, a da nijesu mogli doći k meni. Tako nijesam mogao ništa točnije doznati, o zadnjim časovima vlač. g. Martinca. Poslije sam opet dobio poruku, da će uskoro, usput, zapovjedništvo k meni doći, da mi dade istinite podatke, da se ne stvori lažna propaganda o strijeljanju pok. Martinca. Medjutim, do danas ih nema, a nit znadem, kada će doći.«



1914.



1991.

Kristina Soldo iz Vidovaca – uspješna požeška košarkašica i bivša hrvatska reprezentativka

Svaku večer izmolim *Andele čuvaru* i preporučim se Bogu

Piše: Vesna Milković • Snimio: Duško Mirković



Diplomirala je na požeškom Veleučilištu, uspješna je košarkašica, skromna djevojka i vjernica – sve su to razlozi zbog kojih bi, za razliku od mnogih svojih vršnjaka, 22-godišnja Kristina Soldo iz župe sv. Ivana Krstitelja u Vidovcima mogla o sebi nadugačko pričati no, u razgovoru za naš list odgovarala je kratko, ponekad čak s nelagodom. Mnogo lakše joj je bilo pričati o drugima, ponajprije o svojoj obitelji: tati Željku, majci Ani, braći Denisu i Davidu te sestri Loreni.

— Tata voli sport općenito, nekada je bio nogometaš, tako da sam valjda neke gene od njega 'pokupila'. U dvorištu imamo prostor za nogomet, stol za stolni tenis i koš pa često nas dvoje odigramo onako, 'jedan na jedan'. Iako je tati 50 godina, još je u formi pa je rezultat često neizvjestan. Braća Denis, kojemu je 20 godina, i 14-godišnji David igraju nogomet, Lorena ima 11 godina i odlučila se, kao i ja, za košarku. Mama nije sportski tip, ali je uz tatu svima nama podrška i redovito dolazi na sve moje utakmice –

Važno je u životu imati cilj

Mladi su danas, smatra Kristina Soldo, previše pod utjecajem televizije, računala i okoline. — To nije dobro jer se na takav način odriču drugih vrijednosti, kao npr. vjere. Mnogi su od njih i bez cilja u životu, što također nije dobro. Mislim da svaki mladi čovjek treba odrediti životni cilj i potom ga nastojati ostvariti, bez obzira što će na tom putu biti i uspona i padova. Naravno, pritom se treba pouzdati u Božju pomoć – zaključila je Kristina.

ispričala je Kristina. Košarku je, kaže, zavoljela kao djevojčica uz rođakinju pa potom prijateljicu koje su se prve počele baviti tim sportom. Uslijedila su najprije školska natjecanja, potom škola košarke u Grabriku, a ubrzo nakon toga je pristupila ženskom košarkaškom klubu Plamen čija je članica već 11 godina.

Ni teška ozljeda nije ju udaljila od košarke

— Volim sport, a draga su mi i putovanja. Košarka mi je pomogla da proputujem cijelu Hrvatsku i pola Europe, upoznala sam mnoge ljude i sklopila vrijedna prijateljstva – dodala je Kristina. Zahvaljujući talentu i marljivoj radu, Kristina je već kao kadetkinja (14 do 18 godina) postala reprezentativka Hrvatske. Iz tog vremena posebno joj je u sjećanju ostalo Europsko prvenstvo u Turskoj i jedan turnir u Parizu. Uspješnu sportsku karijeru zaustavila je teška ozljeda koljena.

— Morala sam na operaciju u Zagreb. Uslijedilo je šest mjeseci oporavka i stanika punih godinu dana. Bilo je teško, ali uz pomoć trenera i obitelji sve sam izdržala i vratila se na parket – prisjetila se Kristina. Iako su joj svakodnevni treninzi i utakmice preko vikenda oduzimali mnogo vremena, Kristina je uspješno završila gimnaziju, a potom i studij na Veleučilištu, smjer računovodstvo. Posao nakon toga nije pronašla i sljedeće akademske godine namjerava upisati još dvije godine specijalističkog studija. Uspije li, najradije bi otišla u Split studirati računovodstvo i reviziju, no u kombinaciji su i studiji u Zagrebu, odnosno Rijeci. — Računovodstvo i revizija me zanimaju, a i potražnja za takvim kadrovima na Zavodu za zapošljavanje je velika. Nađem li u međuvremenu ovdje posao, ostat ću kod kuće i izvanredno studirati. U svakom slučaju, košarke se ne namjeravam još odreći, bez obzira na to za koga ću igrati, za Požegu ili klub u nekom drugom gradu – kazala je Kristina.

Neostvarena želja: posjetiti Rim

Usprkos mnogobrojnim obvezama, Kristina Soldo pronađe slobodnog vremena samo za sebe jer sve je, kaže, u dobroj organizaciji vremena. Kad je kod kuće, rado na televiziji pogleda dobar film ili dokumentarac, a obavezno se s prijateljicama nađe na kavi u požeškim kafićima. Vremena se nađe i za odlazak u crkvu.

Redovito nedjeljom odlazim na misu jer me dobra propovijed i molitva nakon napornog radnog tjedna smiruju

— Moja je obitelj vjerna, pa su me baka i mama odmalena učile moliti. Molitvu *Andelu čuvaru* i sada obavezno navečer izmolim i preporučim se Bogu. Kao dijete nedjeljom su me redovito vodili u crkvu, ali nikada nisam čitala na misi ili ministrirala. U to vrijeme sam bila previše stidljiva da bih nastupala pred ljudima. Ako nisam na pripremama ili na natjecanju, i sada redovito odlazim na misu. Volim poslušati dobru propovijed jer mi to i molitva nakon napornog tjedna ispunjenog učenjem i treninzima pomažu da se smirim. Ako smo na natjecanju u nekom drugom gradu, u crkvu odem barem razgledati ju. Posjet crkvi Notre Dame u Parizu ostao mi je u posebnoj sjećanju. Posjetila sam i Međugorje, a zanimljivo je istaknuti kako sam proputovala pola Italije, ali nikada nisam bila u Rimu, tako da mi je posjet tom gradu i razgledavanje njegovih bazilika velika želja – istaknula je Kristina. Rado bi, ako joj to obveze budu dopustile, otišla u Zagreb na susret s papom Benediktom XVI.



Ukorak s liturgijskim vremenom



Piše: fra Zlatko Papac

PRVA KORIZMENA NEDJELJA

Biblijski odlomci prve korizmene nedjelje vode nas na sâm početak povijesti – koji je zapravo pretpovijest – jer o tom razdoblju nemamo povijesnih podataka. Povijest će početi istom s praocem Abrahamom, a sve prije njega je pretpovijest. Današnji prvi biblijski odlomak vodi nas baš u to pretpovijesno razdoblje. Ovo je zapravo drugi izvještaj o stvaranju, koji je stariji od prvoga. Ovaj odlomak ili biblijska vijest vodi nas u tragediju prvih ljudi, a s njima i cijelog ljudskog roda. Prvi je čovjek bio stavljen na kušnju, čije će se posljedice odnositi na cijelo čovječanstvo. I jer je prvi čovjek pao – **sagriješio** – uveo je sav

ljudski rod u grješničko stanje. Jedini primjerak originalnosti – **ostatak rajskoga stanja** – jest sveta Bogorodica, čiji početni blagdan slavimo 8. prosinca pod nazivom Bezgrješno Začće.

Pavlov odlomak donosi divnu uspoředbu čovjeka i čovječanstva s Isusom Kristom. Kao što je po prvom čovjeku cijelo čovječanstvo uvedeno u stanje otuđenosti i grješnosti, tako je po Isusu Kristu čovjeku ponuđena i darovana mogućnost izlaska iz te otuđenosti. Krist je mogućnost i jamstvo izlaska iz grješničkog stanja. Tko ostaje bez Krista, zauvijek je otuđen Bogu i sebi. A tko prihvati Krista,

zauvijek je spašen i uveden u prijateljstvo s Bogom.

Evangelje je čudesna repriza čovjekove otuđenosti. Krist to gotovo na dramatičan način pokazuje, kako bi čovjeka i ljude poučio. Prvi je čovjek napasniku povjerovao i stigao u stanje grijeha i grješnosti. Krist pokazuje da se napasnikuđavlu može “uteći”. Tko to učini – jasno ne svojim silama, nego svojom okrenutošću i prihvatom Isusa Krista – taj ulazi u prijateljstvo s Bogom – kao što je na početku bio i praotac naše vjere Abraham.

DRUGA KORIZMENA NEDJELJA

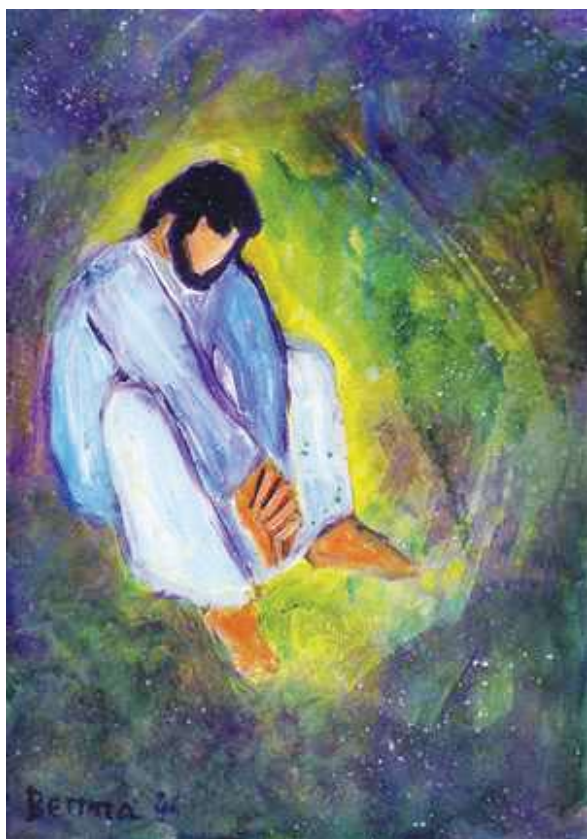
Poruka nas ove nedjelja vodi na početke povijesti; kao što nas je prošlonedjeljna vodila na “početak” prapovijesti. Slušamo poziv Božji Abrahamu: da izađe iz svoje zemlje i krene na daleki put. Abraham se odazvao i krenuo na put – i cijelog ćemo ga njegova života sretati kao hodočasnika i tražitelja obećane zemlje. Hodočasteći tako i tražeći obećanu zemlju, stigao je svršetaku svoga života, a da nigdje na zemlji nije našao “traženu” zemlju. Istom kad je umro, došao je na prag obećane “zemlje”. U istoj smo situaciji i svi mi. Samim začćem i rođenjem pozvani smo na put! I ne bismo smjeli smetnuti s uma: da smo zvani i pozvani, da smo cijeloga

života putnici i hodočasnici – baš onako kao što to na početku bijaše naš praotac vjere Abraham. Abrahamu je Bog obećao i veliko potomstvo – a to smo zapravo svi mi ljudi, osobito vjernici, koji smo baš na liniji Abrahamove vjere i poziva.

Na tom putu – ili hodočašću vjere i vjernika – nema drugoga izbora, nego onaj koji je Pavao savjetovao i preporučio svom velikom i divnom učeniku Timoteju. Pavlov je savjet zapravo definicija našega puta i putovanja; naše sudbine i vremenite povijesti: *Zlopati se zajedno sa mnom*, hodočasteći u novi Božji svijet, koji je pred nama, i u koji smo pozvani. Drugog puta nema, nego naš život i Božji poziv pred

nama. Slijedimo li taj put, eto nas “sutra” u novom Božjem svijetu, koji inače nazivamo: nebo i blaženi život svetih.

Čar i ljepotu našeg puta i putovanja kazuje današnji evanđeoski odlomak, koji bismo morali i više puta pročitati. Krist je pred očima trojice svojih učenika otkrio smisao i čar naše budućnosti. Ona su trojica izabranika ostali očarani i zadivljeni. Ništa drugo nisu znali ni umjeli, nego zamoliti Isusa: da to bude i ostane zauvijek. To su i izrazili riječima: načinimo tri sjenice da u njima zauvijek ostanemo!



TREĆA KORIZMENA NEDJELJA

Biblijski odlomci ove nedjelje podsjećaju nas na tegobu i težinu putničkog – hodočasničkog – stanja. Lijepo je putovati, još ljepše je nekamo hodočastiti. Samo! Ne smijemo smetnuti s uma da je putovanje – pa i hodočašće – svojevrsni napor i umor. Samo se sjetite kako ste ujutro bili čili i odmoredni kad ste polazili na put. A onda, kako umorni navečer kad ste se vratili. Ono preko dana slika je života i životnog putovanja. Sada smo – a to je razmak od kolijevke do groba – hodočasnici na putu. I svatko na svoj način osjeća težinu puta i umornost putovanja.

Pavao to prenosi na kršćanski sakramentalni život. Opravdani smo i postali prijatelji Božji – po milosti. Darovana nam je nada – kršćanska nada – koja nas vodi teškim putem u novi svijet i novu postojbinu. Kao što ni zemljom ne možemo putovati bez sunca, tako ni životom ne smijemo putovati bez Krista. Pavao pred naše oči dovodi i stavlja Isusa Krista, i to Raspetoga. Time nas podsjeća da je

kršćanin zapravo svojevrsni “mučenik”. Nije lako boriti se za čast ljudskosti. Još manje je lako boriti se za čar i život po vjeri. To je uvijek svojevrsno trpljenje. Nekada pravi križni put! No, vjernikovo putovanje završava u sjaju i ljepoti nebeskoga svijeta. Stoga nikad dosta želje i molbe: da budemo hrabri i izdržljivi hodočasnici na životnome putu.

Evandeoski je odlomak najdivnija pjesma o Božjoj naklonjenosti i susretljivosti s ljudima. Dok mi jedni druge odbacujemo, napuštamo i osuđujemo, dotle Isus-Bog otvara nova vrata i pred onima, pred kojima smo ih mi već odavno bili zatvorili. Isus pokazuje i trasira izlaze i putove, po kojima i odbačeni mogu postati novim ljudima. Tu mogućnost i čar očovječenja i počovječenja pred ljude stavlja samo Bog, Isus Krist. Ljudi se ne bi ni sjetili, a kamoli još i učinili ovako nešto. Ovo je Božje iznašasće i nebeski dar onima koje svi drugi preziru! Proljeće usred zime! Nebo na zemlji! Bog s ljudima i među ljudima!

ČETVRTA KORIZMENA NEDJELJA

Današnji je prvi biblijski odlomak zapravo davni preludij u ljepotu i čar našega krštenja. Slušamo kako je Bog poslao proroka Samuela da dječaka Davida pomaze za kralja. Kamo sreće ako u ovoj idili – ovo je doista idila ljudskoga života! – iščitavamo i prepoznajemo ono što se događalo i dogodilo na našem krštenju. Kao što je onda dječarac David nenadano pomazan za kralja u Izraelu, tako su svi kršćani na krštenju pomazani i posvećeni da budu kraljevska Božja djeca. David je ozbiljno shvatio svoje pomazanje i bio je kraljem u Izraelu 40 godina. To su shvatili i njegovi podanici, odanici i narod. A shvaćamo li mi ozbiljnost i čar svoga krštenja? Nažalost, to zaboravljamo. Živimo

– ili bolje: životarimo – kao da nismo ni posvećeni. Ne bi li trebalo stati preda se – pred svakog kršćanina i kršćanku! – pa se ozbiljno zamisliti: tko smo, zašto smo to, kamo idemo? Bog nam je iskazao toliku naklonjenost, a mi se često vladamo kao izgubljeni.

Pavao nas na brzinu podsjeća na našu prošlost pokazujući nam našu sadašnjost. Za Pavla smo izabranici. A birao nas je sam Stvoritelj i Bog. On se “zaljubio” u svoje djelo – tu sliku i priliku svoju! I ne ostavlja nas po strani. Svakom se čovjeku raduje! Svakoga poziva! Pred svakim otvara vrata i pokazuje nove putove! Svakoga zove da stane na nove staze! Znamo li hodočastiti Božjim putovima ili

uvijek iznova bježimo u staru domovinu zla i grijeha?

Evangelje nam donosi događaj izlječenja slijepca od rođenja. Samo se zaustavite na radnjama i glagolima koje Isus čini sa slijepcem: **pljune** na zemlju, od pljuvačke **načini kal** pa mu kalom **pre-maza** oči. I reče mu: **Idi, operi se** u kupalištu Siloamu! Onaj *ode, umije se*, pa se *vrati* gledajući. Brojite: koje sve radnje učini Isus; a koje slijepac. To je slika našega življenja. Što sve Bog nije za nas i na nama činio i učinio? I što sve mi učinismo, ili – nažalost – propustismo? To je čudesno-divna slika života koju ne bismo smjeli nikada ispuštati iz vida.

PETA KORIZMENA NEDJELJA

Prvi nas biblijski odlomak vodi na groblje. Pred nama je Životvorac i Životodajac, Isus iz Nazareta! On jedini može probuditi mrtve. To on i čini u ovome čudesnom odlomku. Krenimo s njime na kraju vremena – na Sudnji dan – na sva groblja svijeta. Tada će on dozvati sve preminule! Ne zaboravljajte da ćete među dozvanima biti i vi, i svi vaši. I odmah se sada pitajte hoćete li u tu veliku zajednicu stići – kao živi ili kao mrtvi! Dobro pamтите i upamtite: Tko živ – u milosti i svetosti – umre, živ će biti i probuđen na Sudnji dan. A tko premine mrtav – bez života Božjega u sebi! – taj će zauvijek i biti ubrojen među mrtve – izgubljene u paklu! Kažimo to drukčije: Hoćemo li umirati – i umrijeti – u milosti, izmireni s Bogom u sakramentu ispovije-

di i pričesti? Ili ćemo umrijeti bez Boga – u grijehu, bez sakramenata i prijateljstva s Bogom? O tome odlučujemo mi sami dok još živimo i hodamo zemljom. Ne zaboravljajmo voditi brigu o sebi i svojim životnim vezama s Isusom Kristom! Ispovijedajmo se i pričesćujemo se Isusovim Tijelom što češće. Učimo se hodočastiti u nebeski svijet bez grijeha!

Pavao to gotovo na dječji način – shvatljivo i djeci – preriče. Koji su u tijelu, ne mogu se svidjeti Bogu. Pavao ni ne pretpostavlja da bismo mi mogli biti takvi. On o nama kazuje i svjedoči najpozitivnije: *A vi niste u tijelu, nego u Duhu, ako Duh Božji prebiva u vama*. Duh Sveti se uselio u nas na krštenju, i ako nismo teško sagriješili, on je i stalno u nama. Je-

smo li sagriješili, Duh se iselio iz našega bića; ostajemo praznina i ruševina svoje krštenosti. Je li uopće moguće da se takvo što dogodi nama? Korizma je ozbiljno vrijeme! Zaustavimo se pred sobom! Razmislimo i pogledajmo: gdje smo i kojim putem hodamo?

U Evangelju Isus doziva u život premilog Lazara. Divna je to slika naš kad upadnemo u grijeh. Sami se iz grijeha ne možemo dići niti iz grijeha izaći. Ali to s nama može učiniti Isus Krist. Kao što je onda iz groba dozvao Lazara, tako on može sada dozvati i svakoga nas ako – nažalost – upadnemo u grijeh ili se otuđimo svome Bogu.



je ovo Isus činio za nas, mogao nam je i narediti da tako činimo i mi – jedni za druge! To je put u ljepotu i čar uskrsnoga slavlja! Drugog puta nema!

CVJETNICA

Divna li hrvatskog naziva za današnju nedjelju kad bi grančice u našim rukama trebale biti slika naše osobnosti, naših stavova i naše duše! Kršćanin bi morao biti Bogu i pred Bogom divan cvijet prave čovječnosti i svetosti – čar svijeta i ljepota povijesti! A jesmo li to? Ako nismo, brže-bolje na posao: molitva i pokora! Ispovijed i popravak života! Pričest i susret s Isusom Bogom! Ne usuđujemo se biti drukčiji, nego – najljepše cvijeće čovječnosti.

Čitajte i slušajte u Pavlovoj poslanici što je Krist učinio za nas. Ovo je velespjev kršćanske vjere! Remek-djelo kršćanske i biblijske književnosti. Jedan od najljepših orisa i opisa kršćaninova bića; čara i ljepote svete Crkve. Ne po nama ni po našem djelovanju, nego po onome što je za nas činio i čini Isus Krist. On je sebe založio za nas i za našu svetost! S neba je krenuo na zemlju! Uključio se u ljudski rod da bi ljudima dočarao čar i smisao kršćanskog življenja. Za nas je Čovjekom

postao! Za nas je živio – Čovjekom! Za nas je **umro** na križu! Za nas i – **Uskrsnuo**! Sve za nas i radi nas! Jesmo li mu barem zahvalni? Živimo li životom koji On traži i očekuje? Ili smo drugi i drukčiji – nevaljalci i grješnici? On je postao zrcalo u kojemu prepoznajemo sebe i domet svoje pokristovljene čovječnosti. Pavao to preriče gotovo realističkim izričajima! Kamo sreće ako ovu Pavlovu pjesmu-himnu uzmemo kao osobnu molitvu ovih dana i blagdana. Samo ćemo profitirati budemo li onakvi kakve nas Pavao i Krist žele i očekuju!

Na kraju korizme – kao svečani zaključak i finale korizmenih danâ i događajâ – slušamo Muku po Mateju. Nađimo vremena pa je lagano čitajmo. Još bolje: molimo je i više puta – kao svoju korizmenu molitvu! Ovo je Isus Krist činio i učinio za mene, za tebe, za svakoga od nas! On je bio suđen i osuđen ne bih li ja postao spašen i spašenik! A budući da



Kršteno troje djece iz brojnih obitelji u Kaptolu

Prigodom blagdana sv. Obitelji, 26. prosinca, biskup Antun Škvorčević posjetio je župu Kaptol i u crkvi sv. Petra i Pavla krstio Mariju, deveto dijete u obitelji Franje i Katarine Andrijević, potom Karla, šesto dijete u obitelji Ivice i Tanje Fila, te Anu, šesto dijete u obitelji Joze i Anite Barić. Nakon riječi dobrodošlice župnika Nikole Jušića, biskup je pozdravio vjernike i kazao da ovoga Božića razmišljamo i zahvaljujemo Bogu za sve što nam je darovao u betlehemske kolijevci, a na blagdan sv. Obitelji zahvaljujemo za ono što je darovao našoj hrvatskoj domovini i Crkvi u kolijevci triju kaptolačkih obitelji s njihovim devetim, i šestim djetetom. Istaknuo je kako je krštenje ove djece najbolji način proslave blagdana sv. Obitelji te naglasio kako je došao izraziti veliko poštovanje bračnim drugovima Andrijević, Fila i Barić za njihovu nesebičnost u službenju životu, posvjedočiti njihovo dostojanstvo i povjeriti njihove obitelji zagovoru svete Obitelji. (I.I.)



Obitelj Čavlina u Novoj Gradiški krstila deseto dijete

u još nedovršenoj župnoj crkvi Kraljice sv. Krunice u Novoj Gradiški na središnjem euharistijskom slavlju 2. siječnja biskup Antun Škvorčević krstio je Elizabetu, deseto dijete u obitelji Ivana i Katarine Čavlina. Župnik Jozo Jurić pozdravio je biskupa, čestitao mu Novu godinu i izrazio zahvalnost za dolazak u župu i potporu koju daje obiteljima s brojnom djecom. Biskup je u uvodu u slavlje izrazio radost što je njegov prvi dolazak u jednu župu njegove biskupije na početku nove godine povezan s krštenjem desetoga djeteta u obitelji Čavlina. Rekao je da je to svojevrsni nastavak susreta obitelji s brojnom djecom koji je prije toga održan u Požegi i kako je on dragocjena prigoda za molitvu da Bog prosvijetli i pokrene srca i savjesti mladih bračnih parova u Hrvatskoj da snažnije vjeruju životu i opredijele se za plodnu ljubav koja prima brojnu djecu. Potaknuo je vjernike da mole za tu nakanu na početku godine u kojoj će nas posjetiti papa Benedikt XVI. upravo prigodom Nacionalnog susreta katoličkih obitelji. (G. L.)



U Velimirovcu krštena Anamarija Iličić

U župnoj crkvi Gospe Fatimske u našičkom naselju Velimirovac biskup Antun Škvorčević predvodio je 15. siječnja euharistijsko slavlje i krstio Anamariju, šesto dijete u obitelji Igora i Slađane Iličić. Biskupa su pred crkvom dočekali vjernici na čelu sa župnikom Goranom Mitrovićem, a Kulturno-umjetničko društvo iz Velimirovca pjesmom mu je izrazilo dobrodošlicu. Nakon župnikova pozdrava u crkvi biskup je kazao roditeljima i drugim nazočnim vjernicima da je u Našice došao radovati se životu jer nema važnijega događaja nego li je rođenje jednog novog ljudskog bića u kojem započinje budućnost kojoj je izvor i početak sam Bog. Čestitao je roditeljima na velikodušnoj suradnji s Bogom, što ne sumnjaju da je opredijeljenost za život najčasniji čin te je dodao da ćemo u krštenju povjeriti sudbinu male Anamarije Isusu Kristu, njegovoj pobjedi nad smrću i punini života u uskrsnuću. (G.L.)



Sakrament krštenja primila Lana Jozić iz Voćina

U predvečerje svetkovine Bogojavljenja, 5. Siječnja, biskup Škvorčević posjetio je voćinsku župu i u privremenoj crkvi-baraci predvodio euharistijsko slavlje tijekom kojega je krstio Lanu, peto dijete u obitelji Josipa i Verke Jozić. Na početku slavlja blagoslova bogojavljenke vode biskup je u uvodnoj riječi istaknuo kako je i ovom prigodom rado došao u Voćin kao Gospin hodočasnik da bi se radovao životu s još jednom obitelji koja je primila peto dijete. Podsjetio je na svetkovinu Bogojavljenja i na mudrace koji su iz daleka došli pokloniti se Novorođenome te je istaknuo da samo po onim mudrim ljudima koji u središte svoje pozornosti stavljaju dijete Hrvatska ima budućnost. Čestitao je supružnicima Jozić što su se i oni svrstali među njih. (I.I.)



Djelovati po Božjoj mudrosti

U župnoj crkvi sv. Vida u Okučanima biskup Antun Škvorčević krstio je 5. ožujka Mateja, sedmo dijete u obitelji Ante i Mirele Mamić, te Andreja – prvo dijete u obitelji Ive i Milene Šikić. Uz biskupa u konceleciji je bio okučanski župnik fra Ivo Tadić, župni vikar fra Damir Pavić i tajnik Goran Lukić. U uvodu u euharistijsko slavlje, na kojem su bili i ovogodišnji krizmanici te načelnik Općine Okučani Aca Vidaković, biskup je posebno pozdravio supružnike Mamić i čestitao im za svjedočanstvo velike otvorenosti prema životu. U homiliji je istaknuo kako se može razmišljati o životu s čisto ljudskih, razumskih polazišta te zaključiti da nije dobro imati djece, ali da se može oslušivati i usvajati Božje razloge za prihvaćanje brojne djece, živjeti i djelovati po mudrosti koja dolazi od Boga. Istaknuo je da se po mudrim ljudima izgrađuje hrvatska budućnost te je čestitao obitelji Mamić što se svrstala među takve.



U Zapolju krštena Sara, peto dijete obitelji Grganić

u predvečerje blagdana Gospodinova krštenja, 8. siječnja, biskup Antun Škvorčević predvodio je euharistijsko slavlje u župnoj crkvi Mučeništva sv. Ivana Krstitelja u Zapolju i krstio Saru, peto dijete u obitelji Zvezdana i Melite Grganić. U pozdravu je biskup rekao kako se i danas u božićnom vremenu klanjamo betlehemske djetetu i izražavamo Bogu duboku zahvalnost za veliki dar njegova Sina, ali i da tom činom pridružujemo posebno poštovanje obitelji Grganić za dar petoga djeteta. Podsjetio je kako se Isus pri krštenju u rijeci Jordanu solidarizirao s griješnicima, ali da je u svojoj smrti na križu i uskrsnuću tu solidarnost ostvario za svakog čovjeka te da nas u krštenju čini dionicima svoje ljubavi jače od smrti. Potaknuo je brojne nazočne vjernike da – sudjelujući u slavlju krštenja male Sare – obnove svoju krsnu pripadnost Isusu Kristu. (I. I.)

Pavle Primorac o knjizi *Josip Salač – zbornik radova sa Znanstvenoga skupa o 100. obljetnici rođenja*

Primjer revnog i požrtvornog svećenika

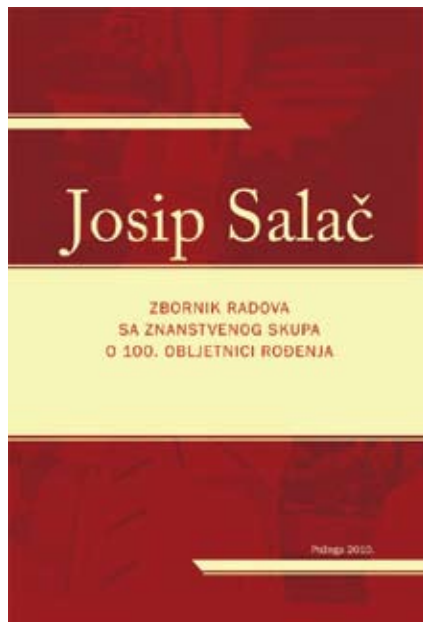
Kada promatra fenomenologiju ljudske osobe, njezina života i djelovanja, a osobito kada je život te osobe usmjeren prema duhovnim vrijednostima, Crkva uvijek nastoji, nakon završetka ovozemaljskoga života toj osobi dati određenu vrijednost, kao i vrijednost svemu onomu što je ta osoba činila služeći Bogu. To se, naravno, odnosi na svakoga kršćanina koji ljubi Krista i Crkvu, ali na osobit način to postaje aktualnije kada je riječ o svećeniku i biskupu.

Odgovorne i raznovrsne službe

U tom duhu, naša je biskupija 8. studenog 2008. godine u Daruvaru organizirala znanstveni skup o životu i djelovanju Josipa Salača, kao biskupa i svećenika koji je u Crkvi vršio vrlo odgovorne, raznovrsne i slojevite službe. U tom kontekstu naša biskupija objavila je *Zbornik radova sa Znanstvenoga skupa o 100. obljetnici rođenja Josipa Salača*, pomoćnog zagrebačkog biskupa i rođenog Daruvarčanina. Zbornik radova sadrži vrlo snažne i kvalitetne članke, nabijene dubokom dozom analitike koja je obuhvaćala razne aspekte djelovanja biskupa Salača. Autori su svojim znanstvenim doprinosom u ovoj knjizi pisali o djetinjstvu Josipa Salača, o njegovu odnosu prema rodnom Daruvaru, duhovničkoj službi u Nadbiskupskom bogoslovnom sjemeništu u Zagrebu, sudskom procesu protiv njega u vremenu komunizma, o njegovu djelovanju kao asistentu i docentu na Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Zagrebu. A ono što je na neki način vrhunac njegove službe služenja Kristu i Crkvi jest služba kanonika i pomoćnoga zagrebačkoga biskupa.

Duhovnik bogoslova i svećenika

Promatrajući njegov život, veći dio autora složio se s činjenicom da je opredjeljenje msgr. Salača u njegovoj službi bilo usmjerenost više pastoralno, nego znanstveno. Istina, on je tijekom svoje svećeničke službe djelovao znanstveno na teološkim katedrama, ali pastoralni rad je ono što mu je na osobit način ležalo na srcu. A to se očitovalo prije svega u službi katehete u nekoliko ženskih gimnazija. Nadalje, msgr. Salač bio je duhovnik na zagrebačkoj bogosloviji i svojim požrtvornim djelovanjem uvelike je pridonio duhovnom rastu bogoslova, budućih svećenika u svoje vrijeme. Mnogi od naših svećenika, kojima je on bio duhovnik, uvelike su mu zahvalni na njegovoj požrtvornoj službi, te ga rado i sa simpatijama spominju. Duhovnik zagrebačke bogoslovije msgr.



Salač vrlo je revno, marno i zauzeto vršio svoje dužnosti. Međutim, ta njegova revnost na osobit je način bila aktualna kada je, nakon razrješenja službe duhovnika na bogosloviji, bio imenovan za duhovnika svećenika Zagrebačke nadbiskupije.

Predano djelovanje

Kao pomoćnom zagrebačkom biskupu bile su mu povjerene razne službe koje su pridonijele duhovnom i pastoralnom napretku Zagrebačke nadbiskupije, a obnašao je i razne službe pri Biskupskoj konferenciji Jugoslavije. Bio je, unutar svoje biskupske službe, Član Vijeća za apostolat laika BKJ, prvostolni pokorničar, namjesni ravnatelj Nadbiskupskog bogoslovnog sjemeništa, član vatikanskoga Zbora za katolički odgoj, član Vijeća za sjemeništa pri BKJ. Svoj ovozemaljski život biskup Salač je završio 19. prosinca 1975. godine. U svojem relativnom kratkom životu kao svećenik i biskup predano je radio i djelovao, osobito na duhovnoj formaciji svećeničkih kandidata i svećenika. One službe koje su mu bile povjerene vršio je revno.

Pastoralna ljubav

U uvodnom govoru na Znanstvenom skupu požeški biskup msgr. Antun Škvorčević izgovorio je snažne i duboke riječi o pokojnom biskupu Salaču: „Bio je svećenik, kateheta, viceretor, duhovnik i rektor u Nadbiskupskom bogoslovnom sjemeništu u Zagrebu, kompetentan liturgičar u prijelomnome vremenu početka liturgijske obnove nakon 2. vatikanskog sabora, asistent i docent pri Katedri moralne teologije, profesor duhovnog bogoslovlja, sociologije i misiologije na KBF-u u Zagrebu,

kanonik Prvostolnog kaptola, pomoćni biskup zagrebački. Rijetkost je susresti svećenika koji je, kao Salač, većinu životnoga vijeka posvetio odgoju i obrazovanju budućih svećenika.“ Upravo zbog Salačeve pastoralne ljubavi prema svećenicima i njegove zauzetosti, ovaj *Zbornik* ima svoj duboki smisao. I vjerujem da će, osobito mladi svećenici, taj prikaz znanstvenih radova uzeti u ruke i nakon toga zaključiti da svećenici koje nam mogu biti primjer u revnosti i požrtvornosti nisu ljudi koji žive u nekoj apstraktnoj stvarnosti, nego žive u konkretnom životu i svijetu.

Večernji križni put mladih na Kalvariji

Petu godinu zaredom na požeškoj Kalvariji bit će organiziran večernji križni put za mlade. Organizira ga Katehetski ured i srednjoškolski vjeroučitelji u Požegi. Održava se svake subote u korizmama u 20 sati osim one kada je biskupijski križni put mladih. Svake subote križni put predvode mladi iz druge srednje škole. Prve korizmene subote vodit će ga učenici Katoličke klasične gimnazije uz pomoć vjeroučitelja Roberta Mokrija, sljedeće subote to će biti učenici Tehničke škole sa svojim vjeroučiteljem Žarkom Turukom. Učenici požeške Gimnazije pobožnost će voditi 9. travnja s vjeroučiteljem Ivom Grbešom, a 16. travnja križni put će predmoliti učenici Obrtničke i Poljoprivredno-prehrambene škole s Mariom Rašićem, v.d. predstojnikom Katehetskog ureda Požeške biskupije.

– Kada smo prije pet godina počeli s ovom pobožnošću, željeli smo mlade pomalo izazvati, ali i potaknuti da u vrijeme kada izlaze da se zabave, zapravo stanu pred Isusov križ i zapitaju se kamo to idu. Danas, kada se toliko govori o krizi na različitim razinama, taj nam križ daje još jasnije poruke kako je nadvladati i kako za to prikupiti snagu. Nadam se da i ove godine mladi čuti taj poziv i doći da u tišini noći, sabrani pred onim koji daje smisao i snagu života, nađu odgovore na svoja životna pitanja – poručio je vlč. Rašić. (H.T. • Snimio: Duško Mirković)



Zajedništvo GLASILO POŽEŠKE BISKUPIJE

OSNIVAČ I IZDAVAČ: Biskupski ordinarijat Požega

GLAVNI UREDNIK: Ivica Žuljević, v.d.

UREDNIČKI KOLEGIJ: Ivica Žuljević, Ljiljana Marić, Pavle Primorac, Višnja Mikić

LEKTOR: Marina Čubrić

GRAFIČKA PRIPREMA: Tomislav Koščak

TISAK: Grafika Markulin, Lukavec

ISSN: 1846-4047

ADRESA UREDNIŠTVA: Trg Svetog Trojstva 18, 34000 Požega

Tel. 034-290-300; fax. 034-274-295 • e-mail: pbzajednistvo@gmail.com

»Baka i mama podučavale su me da s vjerom u Boga treba živjeti život, a ja to prenosim svojoj djeci i unučadi«

Piše: Vesna Milković

Faljen Isus, Dome presveti. U tebi je Isus sveti. Došli smo se pomoliti, svetom vodom poškropiti. Sveta vodo, padaj na me, Sveti Petre, moli za me...“ – molitva je ovo koju 73-godišnja Ana Jurinac iz Ruševa uvijek izgovara kada dolazi u crkvu na svetu misu. A na mise je, kaže, redovito išla odmalena pa i sada, kada je u poznim godinama i kada ju 'hvataju razne staračke bolesti', ne propušta prisustvovati službi Božjoj kad god se održava u župnoj crkvi.

Imali smo samo jednu krunicu

– Prve molitve naučila me moja baka koja je bila nepismena žena, ali je istinski vjerovala u Boga. Poslije smo svi zajedno molili s mamom, i to u mraku jer tada struje nije bilo. Ona je brižljivo čuvala jedinu krunicu koju smo u kući imali, držala ju je na zidu i skidala samo kada se išlo u crkvu. Sada ih imam mnogo – rekla je gospođa Marija i pokazala na ormarić gdje je brižljivo posložila, krunice, raspela, sličice i druge predmete s raznih hodočašća koje je sama kupila ili dobila od drugih. Već kao dijete, prisjetila se, hodočastila je s majkom u Kutjevo, a kasnije je sama odlazila na razna hodočašća, među ostalim i

u Mariju Bistricu te u Lurd. Još kao djevojčica, dok je hodila u Kutjevo, otkrila je kako ima dara za pjevanje i od tada je ono neraskidivi dio nje-na života. – Nisam učila note, samo sam slušala druge i ponavljala po sluhu. U crkvenom zboru pjevam od 1959. godine, a kako kod mladih u selu baš i nema interesa da se pridruže nama stari-ma, pjevat ću sve dok me zdravlje bude služilo. Pjevati volim, osobito marijanske pjesme, pa se nekada dogodi da se po noći probudim i zapjevam prvu koja mi pade na pamet – kroz smijeh je ispričala gospođa Ana.

Unuka studira teologiju

Svoje staračke dane provodi sama, ali nije osamljena. Osim što redovito odlazi u crkvu, vrijeme provodi u molitvi i čitanju raznih vjerskih časopisa, druži se sa susjedima, a ono što je



najvažnije, redovito ju posjećuju djeca i unučad. Osobito je ponosna na unuku koja studira teologiju. – U životu svih nas obitelj je posebno važna i ja sam ih uvijek nastojala u tome podučiti. Isto tako, kao što su mene baka i mama podučavale da treba vjerovati Bogu i u vjeri živjeti svoj svakodnevni život, ja to nastojim prenijeti na njih. Nadam se da će me poslušati, da neće skrenuti s pravoga puta i da će postati dobri ljudi – zaključila je na kraju gospođa Ana.

MIRJANA ANDROVIĆ IZ POŽEGE JEDNA JE OD NAJSTARIJIH ORGULJAŠICA

Već 60 godina svira i pjeva u istoj župnoj crkvi

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Duško Mirković



Upožeškoj župnoj crkvi Duha Svetoga već 60 godina orgulje svira Mirjana Andrović. Iako je imala četvero djece, gospođa Mirjana uvijek je pronalazila vremena da dolazi svirati u crkvu, ponekad i na dvije ili tri mise u jednome danu. Za to je, kaže, zahvalna i svom pokojnom suprugu koji je dok su djeca bila mala ostajao kod kuće i pazio na njih dok je ona odlazila svirati. Unatoč godinama, sada joj je 76, još uvijek dolazi na misna slavlja, svira i pjeva.

– Svirati sam počela kod časnih sestra milosrdnica u Požegi kada sam išla u drugi razred osnovne škole. Osam godina učila sam svirati klavir, a kada sam u crkvi Duha Svetoga počela pjevati, tadašnji me župnik zamolio da probam svirati orgulje. Godinu dana sam vježbala i

onda sam sa 16 godina počela svirati orgulje. Na blagdan Tri kralja prije 60 godina prvi put sam u crkvi svirala na orguljama – otkrila nam je orguljašica Mirjana. Naglašava da najviše voli svirati marijanske pjesme.

Župnik i gvardijan požeške župe Duha Svetoga Josip Poleto dugogodišnjoj orguljašici Mirjani za njezin rad, trud i služenje Crkvi i svojoj župi zahvalio je na misnom slavlju. Kazao je da

bi mnoga slavlja bila siromašnija bez njezina sviranja.

Nakon misnoga slavlja njezin je zbor zajedno sa župnikom priredio gđi Mirjani malo slavlje na kojem su joj uručeni prigodni darovi te zahvalnica. Ona je svima zahvalila za ovo neočekivano slavlje, a najviše dragom Bogu koji joj je dao talent te čijom milošću još uvijek može, unatoč godinama, dolaziti u crkvu i svirati.

